Secretul lui Spence

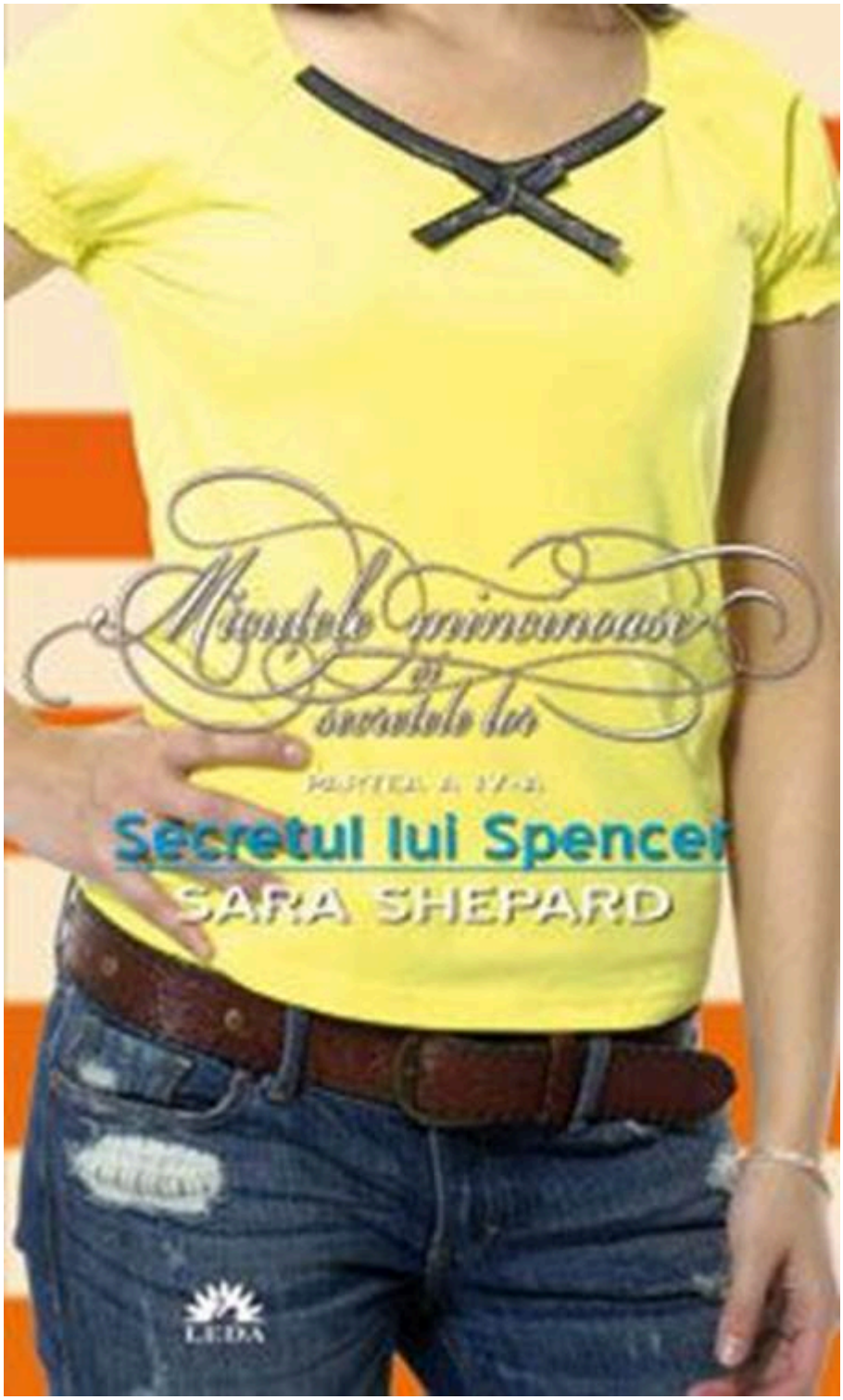

SARA SHEPARD

Micuţelemincinoase şisecretele lor

Secretullui Spencer

Cartea 4

SARA SHEPARD

Este autoarea îndrăgitei serii *Micuţelemincinoase,* devenită bestseller şi ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania şi a absolvit New York University, obţinând şi un master la Brooklyn College. Pe lângă seriile pentru adolescenţi *Micuţelemincinoase* şi *Joculminciunii,* a publicat şi romanele *All the things we didn't say (2009)*şi *Everything we ever wanted (2011)*. Scrie de când se ştie, deşi când era mică şi-ar fi dorit să devină actriţă de telenovele, designer de jocuri lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalaţii artistice şi jocuri video

Tevede când te culci,
Tevede când te scoli,
Ştiedac-ai fost cuminte,
Iar de n-ai fost, ia aminte!

-
MOŞ
CRĂCI
UN
VINE
ÎN
ORAŞ

P
e
n
t
r
u
K
1

ÎNGHEŢAT BOCNĂ
SUB SOARELE FLORIDEI

A doua zi de Crăciun, Spencer Hastings stătea cu genunchii la gură pe un scaun de piele îngust dintr-un avion particular care ateriza pe aeroportul din Longboat Key, Florida. Văzu prin hublou cum se ridică aburi de căldură de pe pistă, lăsând impresia că palmierii se leagănă şi pâlpâie. Soarele îi dogorea nemilos pe controlorii de trafic aerian care se deplasau ţanţoş încolo şi-ncoace, în tricouri, pantaloni scurţi şi cu ochelari de soare. Era o schimbare uriaşă de la temperatura de şaptesprezece grade şi nămeţii de jumătate de metru din Rosewood. Spencer nu-şi imagina o perioadă mai potrivită pentru a petrece o vacanţă la casa lui Buni Hastings din Florida – deşi, când se gândea că familia ei, ca de obicei, nu-i vorbea mai deloc, ar fi preferat să călătorească împreună cu alte grupuri.

Mama ei, care stătea aproape, dincolo de interval, îmbrăcată cu hainele pe care le purta de regulă când călătorea cu avionul – bluză de trening de caşmir, cu glugă, şi pantaloni comozi –, îşi ridică de pe ochi masca pentru dormit.

— Peter, ţi-ai adus aminte să închiriezi o maşină?

Tatăl lui Spencer încetă să mai tasteze pe telefonul Android şi scoase un pufăit de exasperare.

— *Bineînţeles* că mi-am amintit. Am închiriat un SUV Mercedes.

— Clasa G?

— Nu. Peter se ridică şi scoase bagajele tuturor din compartimentul de deasupra scaunelor. E un ML 35O.

Mama lui Spencer se strâmbă.

— Dar G55O are mai mult loc pentru picioare.

— Veronica, în Longboat Key se poate merge pe jos oriunde – nici măcar nu avem *nevoie* de o

maşină.

Peter aruncă geanta Louis Vuitton a soţiei sale pe scaunul gol de lângă ea.

Căpitanul le întrerupse discuţia, anunţând familia că avionul aterizase – *pe bune?* – şi că Gina, însoţitoarea de zbor, le va deschide uşa, ca să poată coborî. Spencer îşi făcu loc cu greu pe interval şi merse în spatele părinţilor. Sora ei, Melissa, veni după ea, cu capul în jos şi căştile iPod-ului fixate în urechi. Nu scosese un cuvânt cât durase zborul – ciudat, pentru că de obicei nu-i mai tăcea gura când începea să vorbească despre casa pe care o renova, ce bine se descurca la Şcoala de Afaceri Wharton a Universităţii din Pennsylvania sau, în general, ce tipă nemaipomenită era ea!

Spencer ştia de ce tăcea Melissa. Cu o lună şi jumătate în urmă, prietenul ei, Ian Thomas, fusese arestat pentru uciderea celei mai bune prietene a lui Spencer, Alison DiLaurentis. Din câte se zvonea, Ian şi Ali fuseseră iubiţi în secret; Ali insistase ca Ian să facă publică relaţia lor, iar Ian o ucisese într-un moment de furie provocată de frustrare. Cum prietenii Melissei erau, de obicei, tineri cu sânge albastru educaţi astfel încât să devină parteneri la firma lui tati sau următorul senator, faptele lui Ian însemnau un mare pas înapoi. Melissa nu credea că el chiar o omorâse pe Ali, dar părerea ei nu conta. Restul populaţiei din Rosewood cu siguranţă că îl considera vinovat.

Situaţia era şi mai complicată, din cauză că Spencer fusese cea care îl dăduse pe Ian pe mâna poliţiei – şi-a amintit că-l văzuse în noaptea în care dispăruse Ali. După ce Ian fusese aruncat în închisoare, în luna următoare, Melissa se purtase şi mai distant cu Spencer – o ispravă impresionantă, ţinând cont că surorile oricum nu aveau o relaţie bună. În ultimele luni, lucrurile se înrăutăţiseră – se luptaseră crunt pentru un băiat, îşi spălaseră rufele murdare în faţa unui terapeut şi se certaseră

la cuţite, ceartă care se încheiase cu Spencer împingând-o din greşeală pe Melissa pe scări. Ca să nu mai spunem că Spencer îi furase Melissei lucrarea la economie, pretinzând că era a ei, şi câştigase, în consecinţă, prestigiosul concurs de eseuri „Orhideea de Aur”.

Gina deschise trapa şi familia coborî scara şubredă şi ajunse pe pistă. Căldura şi umezeala din Florida o copleşiră pe Spencer imediat, aşa că-şi scoase scurta cu inscripţia North Face. Membrii familiei Hastings se îndreptară ţepeni şi tăcuţi spre terminal, paşii lor sincronizaţi fiind singurul indiciu că se cunoşteau unul pe altul.

Înăuntru, un bărbat în uniformă ţinea un carton mic pe care scria HASTINGS. Îi conduse la SUV-ul care-i aştepta – maşina luată de la centrul local de închirieri. Tatăl lui Spencer semnă nişte hârtii, puse valizele în portbagaj, apoi urcară toţi în maşină, trântind zdravăn portierele. Tatăl lui Spencer apăsă pedala de acceleraţie destul de brusc pentru ca Spencer să-şi lipească spatele de bancheta din piele şi pluş.

— Pfui, aici pute a ţigări! Mama ei flutură din mână prin faţa nasului, spărgând tăcerea. N-ai putut cere să fie curăţată maşina, Peter?

Tatăl oftă zgomotos.

— Eu nu simt nimic.

— Nici eu, interveni Spencer, vrând să-şi apere tatăl.

De câteva zile, mama ei îi toca nervii.

Dar asta nu-i aduse decât o privire rece de la *amândoi* părinţii. Ştia de ce. Împotriva dorinţei lor, cu o lună în urmă refuzase premiul „Orhideea de Aur”, recunoscând în faţa juriului că plagiase lucrarea surorii sale. Părinţii ei ar fi vrut să treacă totul sub tăcere, dar moartea lui Ali, descoperirea criminalului, faptul că Spencer fusese hărţuită de Mona Vanderwaal, alias A., şi că Mona vrusese s-o împingă de pe o stâncă – toate astea schimbaseră situaţia.

Spencer se tolăni pe banchetă şi privi pe geam în timp ce tatăl ei coti pe bulevardul principal. Fusese la casa bunicii de atâtea ori, că putea merge pe stradă şi legată la ochi – mai întâi venea debarcaderul pentru iahturi, cu ambarcaţiunile lui private enorme, apoi clubul de iahting, cu o Firmă în faţă pe care scria LUAU, 28 DECEMBRIE, 9 PM, după aceea podul care se ridica ori de câte ori trecea o ambarcaţiune foarte înaltă, apoi numeroasele magazine scumpe şi restaurantele de lux. Şi, peste tot, femei purtând pălării de paie cu boruri late şi ochelari de soare mari dădeau culoare trotuarelor şi teraselor, în vreme ce bărbaţii, arătând proaspăt în uniformele lor de golf, îşi parcau automobilele decapotabile şi-şi arătau dinţii albiţi.

Domnul Hastings ajunse la poarta comunităţii în care locuia Buni Hastings. Un paznic bronzat, cu pielea fermă, îmbrăcat într-o uniformă din fibre sintetice, le verifică numele pe un clipboard şi le făcu semn să intre. După ce trecură de un teren de golf verde sclipitor, o piscină în trepte în care Spencer înotase ore întregi, o zonă comercială privată şi un centru de relaxare de nivel mondial, virară pe Sand Dune Drive şi se apropiară de complexul alb uriaş care semăna cu o combinaţie între Casa Albă şi castelul Cenuşăresei de la Disney World. Coloane dorice flancau faţada, iar pe lateral şi în spatele clădirii se aliniau terase. Un foişor înalt ţâşnea spre cer. Curtea era amenajată cu eleganţă; fiecare floare părea să facă parte dintr-un aranjament de nuntă perfect. Când tatăl lui Spencer deschise portiera, se auzi vuietul oceanului. Răsuna până în spatele clădirii; o terasă privată dădea spre plajă.

— Ei, *aşa* mai merge.

Domnul Hastings îşi puse mâinile în şolduri, îşi arcui uşor spatele şi studie cerul de un albastru strălucitor.

Descuiară uşa din faţă şi-şi duseră bagajele în hol, ridicând o fortăreaţă din valize de mărci renumite. Casa mirosea a ceară de podea scumpă, nisip şi detergent cu aromă de levănţică. Înăuntru era o linişte de mormânt, iar Spencer se pregătea să întrebe unde-i Buni, însă îşi aminti că plecase la Gstaad, în Elveţia, cu noul ei prieten, Lawrence, în dimineaţa anterioară. Buni Hastings nu se omora să stea cu familia, rareori era acolo când veneau ei în vizită. Şi mai ales, nu se ataşase de Spencer. Probabil că era ceva genetic.

Spencer îşi cără bagajele pe şirul de trepte spiralate, în stilul celor din casele imense construite cândva pe plantaţiile din Sud, pană în dormitorul scăldat în lumina soarelui in care stătea întotdeauna. Avea un tapet vesel, cu dungi albe şi galbene, un covoraş alb şi pufos şi un pat vechi, de alamă. Mirosea stătut, de parcă n-ar mai fi locuit nimeni acolo de multă vreme.

Ridică valiza, trase fermoarul şi începu să-şi despacheteze frumos garderoba de Florida – rochii uşoare în culori cât se poate de aprinse, pantaloni de marinar cu talie înaltă şi tricouri polo mulate, pe care le împături din nou şi le aşeză în sertarele goale. Stând în faţa scrinului alb lucios, scoase trusa de voiaj cu bijuterii, căptuşită cu pâslă, şi se pregăti să-şi mute lănţişoarele şi inelele în cutia de lemn antică, abandonată de bunica ei cu mult timp în urmă. O deschise şi găsi în ea o pereche de cercei în stil candelabru care sclipeau pe raftul de deasupra. Rămase cu răsuflarea tăiată când îi luă în mână, recunoscându-i imediat. Îi lăsase în cutie ultima oară când fusese aici, adică în weekendul de Sărbătoarea Eroilor, într-a şaptea. Numai că acei cercei nu erau ai ei, ci ai lui Ali.

Familia lui Ali avea şi ea o casă aici, chiar vizavi de lacul artificial, iar Ali şi Spencer îşi petrecuseră timpul alergând de la o casă la alta, făcând plajă pe nisip, împrumutându-şi haine una

alteia, bând pe ascuns din sticla de whisky a părinţilor lui Spencer şi flirtând cu băieţii din oraş.

Ali luase cu împrumut cerceii lui Spencer într-o seară când fuseseră invitate la o petrecere care se ţinea într-o casă la câteva străzi distanţă de locuinţa lui Buni Hastings. Spencer înfiripase o conversaţie cu un tip pe nume Chad care ieşise cu Melissa într-o vacanţă; după un timp, simţise ochii lui Ali aţintiţi asupra ei.

— Te porţi chiar ca o târfă, îi şoptise Ali răutăcioasă, când Chad întorsese capul. Nu ţi-e de-ajuns că te-ai îmbârligat deja cu *unul* din prietenii surorii tale?

Ali se referea la faptul că Spencer îl sărutase pe Ian Thomas cu câteva săptămâni în urmă. Dar Spencer *nu* dorise să se îmbârlige cu Chad – pur şi simplu, stătea de vorbă cu el. Ea şi Ali se certaseră la cuţite şi nu-şi mai vorbiseră toată vacanţa. Ali ieşea cu nişte fete mai mari din oraş şi hohotea de câte ori trecea Spencer pe lângă ele. Iar Spencer se plimba de una singură, prea mândră ca să-şi ceară scuze.

Acum se trânti pe pat şi legănă cerceii în palmă. Ar fi *trebuit* să-şi ceară scuze. Of, dacă ar fi ştiut că Ali ieşea cu Ian… De-asta se purtase ea atât de ciudat când îl sărutase Spencer. Poate că ar fi reuşit cumva să-i despartă. Poate că ar fi împiedicat moartea ei.

Spencer puse cerceii pe noptieră, se ridică, îmbrăcă nişte pantaloni scurţi, o bluză moale, marca American Apparel, se încălţă cu o pereche de papuci Havaianas şi cobori la parter. Din bucătăria cu faianţă albă venea o aromă dulceagă.

— Bună! strigă Spencer, privind înjur.

Vocea ei răsună în tot parterul pustiu.

Auzi voci puternice pe terasă şi se uită pe furiş prin glasvand. Familia ei stătea la masa de tec îndreptată spre piscină şi ocean; văzu boluri cu chipsuri şi nuci, un platou de marmură cu diverse

brânzeturi şi o sticlă de vin alb, deschisă. Lui Spencer îi lăsa gura apă.

Oceanul vui când trase glasvandul, tocmai când mama ei făcea un gest necontrolat. Melissa arăta de parcă înghiţise o lămâie, dar ea întotdeauna arăta de parcă înghiţise o lămâie. Spencer aruncă o privire spre tatăl ei care tasta pe iPad-ul primit cadou de la familie de Crăciun, probabil jucându-se Păsări furioase. Nu-l avea decât de o zi şi deja era obsedat de el.

Spencer îşi trase un scaun la masă exact când Melissa duse la gură o felie de brânză cheddar.

— Mamă, nu vrei brânză? întrebă Melissa. E foarte bună.

— Ceea ce *vreau* eu, Melissa, e ca tatăl nostru să-şi lase jucăria la o parte şi să vorbească măcar o dată cu noi, se răţoi mama ei.

Spencer îngheţă. Melissa parcă încasase un dos de palmă. De obicei, mama folosea tonul acela numai cu Spencer. Tatăl lor oftă şi continuă să tasteze.

— Ce-ar fi să închiriem un film diseară? sugeră Spencer, încercând să detensioneze atmosfera.

— Un film ar fi numai bun, răspunse Melissa. Bună idee, Spencer.

Spencer o privi cu ochi mari, neştiind cum să reacţioneze. De când folosea Melissa cuvântul „bun” când venea vorba de Spencer?

Însă mama lor pufni cu dispreţ, de parcă ideea de a urmări un film împreună cu familia friza nebunia, iar Spencer era o idioată fiindcă propunea aşa ceva. Se lăsă iar liniştea şi părinţii, înarmaţi până-n dinţi în spatele cetăţilor lor invizibile, fierbeau de furie.

Spencer îşi înăbuşi un oftat. După toate câte se întâmplaseră în toamnă – Ali, Ian, chiar şi A. —, sperase să petreacă următoarele zile făcând plajă, tratându-se la centrul de relaxare şi recâştigându-şi familia. Iar la întoarcerea în Rosewood Day pentru

al doilea semestru de şcoală, s-ar simţi refăcută şi întinerită.

Dar, cum în casa lui Buni Hastings stătea să izbucnească Al Treilea Război Mondial, să se considere norocoasă dacă apuca măcar câteva clipe linişte.

2
CU BĂIEŢI DRĂGUŢI, TOTUL MERGE MAI BINE

A doua zi dimineaţă, Spencer ieşi din ocean, se îndreptă clătinându-se spre prosop şi-şi şterse părul ud. Se culcă pe spate cu ochii închişi, lăsând soarele să-i încălzească umerii şi întrebându-se ce să facă mai departe. Poate să se apuce de citit *Soarele răsare, soarele apune,* roman despre care va trebui să scrie o lucrare la engleză. Sau să alerge – joggingul pe plajă îi făcea gambele să arate mai bine.

O umbră trecu pe lângă Spencer şi ea deschise ochii.

— Salut!

Melissa se opri în dreptul ei, cu mâna streaşină la ochi.

— Salut, rosti Spencer, prudentă.

Avuseseră un schimb de priviri cu o seară înainte, la cină, dar Spencer nu mai ştia când i se adresase Melissa din proprie iniţiativă.

— Mama şi tata şi-au cam pierdut controlul, nu crezi? o întrebă Melissa, trântindu-se lângă ea.

Luă un pumn de nisip şi-l răsfiră peste degetele de la picioare.

— Dar când nu şi-l pierd? întrebă şi Spencer, luând o înghiţitură de apă Nalgene.

Era de-abia zece dimineaţa, dar temperatura atinsese deja douăzeci şi şapte de grade şi umiditatea crescuse.

— Păi, de obicei la *mine* nu strigă, sublinie Melissa.

Spencer îşi dădu ochii peste cap, dar – trebuia să recunoască – era adevărat. Părinţii ei credeau că Melissa era perfecţiunea întruchipată.

— Mi-am zis, continuă Melissa, jucându-se cu o cochilie roz sidefată, că, dacă e să ne distrăm cât de cât în vacanţa asta, atunci va trebui să fim prietene.

Spencer se ridică în capul oaselor, uluită.

— Vrei să ieşi în oraş? Cu mine? întrebă ea, sceptică.

— Nu te mira aşa. Cu cine altcineva să ies?

Un val lovi ţărmul cu atâta forţă, încât udă prosopul lui Spencer pe margini. Fata îşi ridică ochelarii pe cap şi-şi studie sora.

— Am crezut că mă urăşti din cauză că l-am turnat pe Ian.

— Uite ce e: nu cred că ai dreptate… Deschise gura, ca şi când ar fi vrut să adauge ceva, apoi se răzgândi. Nu contează. Ideea e că nu vreau să mă mai gândesc la asta şi tu eşti singura care mă poate distrage.

— Mersi frumos, zise Spencer, cinică.

Melissa o înghionti în coaste.

— Nu mai fi aşa sensibilă! Doar şi tu te plictiseşti, îi spuse, ridicându-se şi curăţându-se de nisipul de pe picioare. Vrei să vii cu mine la club? Am putea sta o zi la centrul de relaxare.

Spencer ezita. Un tip cu un labrador trecu în fugă pe lângă ele, iar puţin mai departe, două fetiţe de şcoală primară se străduiau de zor să construiască un castel de nisip. Melissa avea dreptate. Spencer se simţea singură. Iar dacă Melissa era pregătită să îngroape securea războiului – cel puţin pentru câteva ore —, poate că trebuia să-i dea o şansă.

— Păi… bine.

Spencer îşi îmbrăcă rochia şi-şi îndesă prosopul în sacoşa de pânză. Plecară amândouă pe nisip,

hotărând să meargă la club pe ruta principală.

Nişte indivizi îşi făceau veacul prin preajma clubului. Toate uşile erau larg deschise şi instalaţia de aer condiţionat zbârnâia. Fiecare magazin îi trezea o amintire: Samantha's, buticul de la care Spencer îşi cumpărase o rochie pentru petrecerea de ziua ei din clasa a cincea. Melissa îi arătă ciocolateria în care ele două făcuseră un concurs de mâncat când Spencer avea opt ani – câştigase Melissa, bineînţeles. Iată şi magazinul de unde tatăl lor îşi cumpărase o placă lungă şi încercase să înveţe surfing de unul singur. Petrecuse o săptămână luptându-se zadarnic cu valurile, pentru că-i era frică să sară peste ele.

Spencer se uita la tricourile Quiksilver şi Pălăriile Billabong din vitrina unui magazin de surfing, când o siluetă se strecură prin spatele ei. Când se întoarse, silueta o coti imediat. Spencer simţi un gol în stomac.

— Te simţi bine? o întrebă Melissa, privind-o cu îngrijorare.

— Da, răspunse ea, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Îi venea greu să scape de senzaţia că era urmărită. Inspirând adânc de mai multe ori, îşi reaminti că Mona murise. Iar A. dispăruse.

După ce acceptară o mostră de acadele de la Ye Olde Saltwater Taffy Emporium şi băură *latte* cu gheaţă la casa clătitelor Blue Dog, fetele făcură o plimbare până la clubul sportiv din Longboat Key, o clădire albă magnifică, de la marginea golfului. Douăzeci de maşini de golf erau parcate pe locurile din faţă. Bărbaţi în tricouri şi pantaloni scurţi kaki duceau pe umăr sacul de golf, iar femei purtând cozoroc bârfeau în bisericuţe.

Surorile se luară după zgomotul făcut de mingile lovite de rachete pe terenurile de tenis – *poc, poc!* Pe garduri erau afişe care anunţau turneul din ziua de Anul Nou, iar doi bărbaţi jucau un meci încins. Amândoi purtau tricouri şi

pantaloni scurţi albi – clubul era la fel de strict ca la Wimbledon, evita echipamentul colorat – şi păreau de-abia trecuţi de douăzeci de ani. Cel brunet, cu trăsături ascuţite, cu membre musculoase şi cu fese ferme şi apetisante, era evident mai talentat, executând *drop shot*-uri impresionante şi voleuri în diagonală. Un grup de fete se adunase în jurul terenului. Fetele mişcau din cap la stânga şi la dreapta, urmărind mingea de un galben fluorescent.

— Ştiai despre Colin că e pe locul nouăzeci şi doi în lume? îi şopti o fată – într-o rochie Lacoste flauşată şi papuci întăriţi cu panglică textilă – prietenei sale, care purta o rochie uşoară la fel de scurtă şi pantofi cu talpă ortopedică foarte înalţi. Mi-a spus-o chiar el.

— *Mie* mi-a spus că joacă în turneul de Anul Nou, replică domnişoara Talpă-Ortopedică.

Domnişoara Rochie-Flauşată îşi dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că joacă în turneu! O să-i bată pe toţi de-o să-i zvânte!

Spencer se propti de gardul de sârmă împletită, lângă Melissa, şi de-abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Admiratoarele erau jalnice.

Dar era *distractiv* să-l urmăreşti pe Colin, tipul cu fund arătos, mai ales că scotea untul din partenerul de joc. Servea atât de rapid, că acesta nici nu vedea când trece mingea prin faţa lui. De câte ori câştiga, răsucea racheta şi se prefăcea nemulţumit de el, dar Spencer îl surprinse zâmbind în barbă.

— Intru să văd oferta de la centrul de relaxare, spuse Melissa, făcându-şi vânt cu palma. Vrei şi tu mani-pedi?

— Sigur, răspunse Spencer absentă, fără să-şi ia ochii de la meciul de tenis. Ne vedem înăuntru peste câteva minute.

La finalul meciului – adversarul lui Colin suferise o înfrângere ruşinoasă –, jucătorii îşi

strânseră mâinile, merseră la liniile laterale de pe teren, băură pe nerăsuflate câte două sticle cu un fel de apă cu vitamine, numită AminoSpa, şi-şi scoaseră tricourile. Spencer se prefăcea că-şi rupe pieliţele de la unghii, nevrând să se holbeze la abdomenul perfect al lui Colin. Era un tip excelent, fără îndoială – poate chiar mai reuşit decât Wren, băiatul pe care Spencer i-l furase Melissei la începutul toamnei trecute. Dacă nu l-ar fi sufocat admiratoarele, ar fi fost o aventură perfectă pentru vacanţa de iarnă. Trecuse o groază de vreme de când Spencer nu se mai ambalase aşa pentru un tip.

—Bravo, Colin, gânguri domnişoara Rochie-Flauşată, răsucindu-şi o şuviţă blondă pe deget. A fost un meci excelent.

— Eşti *buuun,* rosti tărăgănat altă fată. Te antrenezi în fiecare minut?

— Cam aşa ceva. Colin se şterse de transpiraţie pe faţă şi deschise încă o sticlă de AminoSpa. Antrenorul meu a venit aici peste iarnă – uneori jucăm cu profesioniştii. Zilele trecute l-am văzut pe Andy Roddick pe teren.

Fetele îşi dădură coate.

— Uimitor! Ar trebui să te sponsorizeze Nike.

Colin se mulţumi să zâmbească larg. Îşi îndesă echipamentul într-o geantă Adidas de culoare verde-lămâie şi porni spre club. Brusc, se opri şi o fixă pe Spencer. Ea îi simţi ochii străpungându-i creştetul capului în timp ce se prefăcea că-şi îndreaptă o cută de pe rochie.

— Bună.

Toate capetele se răsuciră spre Spencer.

— Bună, răspunse ea, ridicând privirea şi încercând să rămână calmă şi sigură pe sine.

Colin înaintă spre ea.

— Eşti o nouă membră a grupului meu de admiratoare?

Spencer îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu prea mă *ocup* cu admiratul – asta dacă nu cumva eu sunt atleta admirată. Dar să zicem că aş putea face o excepţie.

Admiratoarele începură să-şi dea iarăşi coate.

— Cine-i asta? şopti una din ele.

— Fac pariu că nici măcar nu-i membră a clubului.

Domnişoara Talpă-Ortopedică nu catadicsise să coboare vocea.

Spencer le aruncă o căutătură urâtă şi întoarseră toate capul deodată. Brusc, îi amintiră de părinţii ei. O excludeau. Se purtau ca şi când ea era o străină. Ca şi când nu era destul de bună ca să fie acolo.

Se întoarse din nou spre Colin.

— Cum ţi-am zis, mai degrabă sunt admirată decât admir. Dar ceea ce aş prefera eu să fac ar fi să exersez nişte voleuri cu tine. Dacă ai vreodată nevoie de un partener, bineînţeles.

Colin ridică din sprânceană.

— Joci tenis?

Spencer îşi dădu părul pe spate.

— Normal că joc.

Părinţii ei o obligaseră să ia lecţii de tenis de la patru ani.

Colin se lăsă pe spate şi-o studie atent. După cinci secunde lungi, cobori privirea şi scoase un Blackberry din geantă.

— S-a făcut. Cum te cheamă?

Spencer îi spuse, iar fetele se puseră iar pe şuşotit.

— Hai să jucăm diseară, propuse Colin, tastând ceva pe telefon.

Nu catadicsi să-i spună lui Spencer cum îl cheamă pe *el.* Probabil presupunea că ştie deja. Avea dreptate – iar ei îi plăcea încrederea lui.

Spencer se încruntă prefăcându-se că-şi verifică în gând programul.

— Cred că se poate aranja.

— Foarte bine. Colin azvârli – cu o boltă perfectă – sticla goală de AminoSpa în coşul de gunoi. Ne vedem la cinci şi jumătate. Acelaşi teren. Câştigătorul cumpără băutura.

Spencer îşi reţinu zâmbetul şi-şi puse ochelarii înapoi la ochi. Stabiliseră oare o *întâlnire*? Iar el bănuise că ea era destul de mare ca să bea. *Bravo ei!*

Făcându-i cu ochiul, Colin se îndepărtă ţanţoş. Spencer murea să-l vadă cum urcă scările şi se îndreaptă uşor spre vestiar, dar se abţinu să-l urmărească, nevrând să pară prea nerăbdătoare. Când se răsuci spre poartă, dădu nas în nas cu admiratoarele care încă se holbau la ea.

Le privi drept în ochi.

— Aveţi vreo problemă?

Fetele tresăriră. Rămaseră toate cu gurile căscate în formă de O-uri simetrice.

— Aşa mi-am zis şi eu, adăugă ea, nonşalantă.

Îşi aşeză sacoşa mai bine pe umăr şi părăsi terenul cu paşi mari, pornind spre centrul de relaxare, ca s-o întâlnească pe Melissa. Cât merse pe trotuar, simţi privirile fetelor în ceafă. Soarele ardea mai puternic, aerul era mai proaspăt, iar când îşi aruncă ochii spre cerul albastru, zări un nor care închipuia o Inimă aproape perfectă. Avea întâlnire la tenis cu un tip trăsnet şi ştia deja care urma să fie scorul: dragoste la dragoste.

3
UNELE FETE SE ALEG CU TOATE BREAKURILE

Minge servită.

Spencer nu se putu abţine să nu remarce că mingea lovită de ea se arcui în aerul răcoros al serii, având o traiectorie perfectă pe deasupra fileului, ca o stea căzătoare.

Când Colin ridică racheta ca s-o lovească, ea îşi îndreptă atenţia spre lucruri mai importante, şi

anume dunga de piele bronzată şi bine conturată care se ghicea deasupra taliei pantalonilor lui scurţi când se întinse să răspundă la serviciu. Expiră adânc când Colin, printr-o mişcare balansată care păru puternică şi bine orientată din partea ei de teren, lovi mingea dintr-un unghi greşit, fără forţă, făcând ca, în urma voleului său de răspuns, mingea să ţopăie în afara terenului de joc. Era clar că o lăsa să câştige.

— Bravo, Spencer, ai jucat foarte bine, rosti Colin, printre gâfâieli, trăgând fermoarul tocului în care-şi puse racheta şi zâmbindu-i larg.

Spencer se simţi analizată de sus până jos în timp ce se apropia de fileu, gata să-i strângă mâna, şi se felicită că-şi luase cea mai scurtă fustă de tenis şi bluziţa cea mai potrivită.

— Şi tu, gânguri ea, întinzându-i mâna.

Li se întâlniră palmele şi Colin i-o reţinu pe a ei o secundă prea mult. Sigur o făcuse intenţionat.

— N-ai glumit, chiar eşti bună, adăugă el, gâfâind în continuare.

Spencer coborî ochii şi zâmbi.

— Părinţii mei au insistat să iau lecţii când eram mică. Sora mea şi cu mine am început să jucăm în turnee încă din şcoala primară!

Îşi scoase elasticul din păr şi speră ca lumina să-i pună în evidenţă luciul pletelor când i se revărsară peste umeri.

— Dar tu? Cum te-ai infectat cu microbul tenisului?

— Ha! râse Colin.

Privindu-l îndeaproape, Spencer observă cât de frumos i se conturau pomeţii şi ce gropiţă adorabilă avea în obrazul stâng când zâmbea.

— Asta-i o discuţie prea complicată ca s-o purtăm pe terenul de tenis. Ţi-e foame? întrebă el.

— Sunt lihnită, recunoscu ea.

— Ei, atunci ai noroc că am adus câte ceva de-ale gurii.

Îi sclipiră ochii când o conduse pe un dâmb cu iarbă din partea de sud a terenurilor şi întinse pe jos un prosop.

Spencer trase aer adânc pe nas, sesizând o dâră foarte fină de parfum aţâţător cu care-şi dăduse Colin. Mirosul se îmbina cu aerul sărat şi aroma de peşte şi carne la grătar de la restaurantul aflat chiar vizavi de terasă. Colin scoase din geantă două salate de fructe gata preparate, o farfurie cu brânză învelită şi două sticle de AminoSpa. Vârî o scobitoare chiar în mijlocul fiecărui pătrăţel de brânză, apoi aşeză sticlele de-o parte şi de alta, cu etichetele în afară.

Spencer râse.

— Eşti la fel de obsedat de ordine ca mine, remarcă ea, arătând spre mâncarea meticulos aranjată.

— Vinovat. Până şi tricourile de tenis mi le agăţ pe umeraş după culori, spuse Colin, cu un zâmbet stânjenit. Cred că-i o boală de-a sportivilor. Ca ritualul lui Nadal înainte de a servi. Sau ca Sharapova, care nu poate călca pe liniile terenului când nu se joacă o minge.

— E o metodă de a controla o situaţie încordată, cred, spuse Spencer, gândindu-se că pe ea o calma să facă ordine când era stresată. Desfăcu dopul sticlei de AminoSpa, luă o înghiţitură mare şi i se făcu greaţă. Ce-i *asta?*

Avea gust de grepfrut stricat.

— E plină de vitamine. Colin arătă spre eticheta cu informaţii nutritive. Jur că m-a întărit ca jucător. Un tip a încercat să mă convingă s-o vând chiar eu, zicea că-mi pot convinge uşor colegii şi antrenorul s-o bea şi ei, dar i-am spus că sunt prea ocupat ca să mă apuc de publicitate.

— Deci e-adevărat ce-au zis admiratoarele tale? Că te antrenezi ca să treci la profesionişti?

Colin încuviinţă modest.

— Antrenorul meu crede că am şanse să particip la US Open anul ăsta. Am un turneu la sfârşitul

săptămânii şi m-am mai înscris la multe altele – trebuie să ocup un loc mai bun în clasament. Vreau să ajung printre primii cincizeci.

Spencer se arătă impresionată.

— Locuieşti aici, în Longboat Key, sau ai venit doar pentru antrenamente?

Colin luă un bob de strugure şi zâmbi şmechereşte.

— Dacă vorbim numai despre mine, cum o să aflu ceva despre tine? De unde a apărut fata misterioasă, foarte talentată la tenis?

Spencer îşi dădu o şuviţă după ureche, etalându-şi unghiile proaspăt aranjate – ea şi Melissa petrecuseră o după-amiază distractivă, dar puţin ciudată, la centrul de relaxare —, încântată că era la fel de interesat de ea precum era ea de el.

— Păi, nu sunt, în niciun caz, jucătoare de tenis profesionistă, şi nici nu mă ocup de treburi cel puţin la fel de interesante. Locuiesc lângă Philadelphia. Stau în casa aia mare şi albă de la capătul aleii Sand Dune.

Colin făcu nişte ochi cât cepele.

— Locuieşti în casa lui Edith Hastings?

— Da. E bunica mea.

El chicoti.

— Am auzit că-i tare năbădăioasă.

Spencer făcu o strâmbătură.

— Buni? Năbădăioasă?

De câte ori se gândea la bunica ei, nu-i venea în minte decât o femeie încruntată care ţipa la ea că i-a udat podeaua când a ieşit din piscină.

Colin ridică din umeri.

— Am trecut pe la club o dată sau de două ori de când am venit aici. Vine la toate lecţiile de dans care se ţin în sala de bal în fiecare săptămână. Şi de fiecare dată are un prieten nou. Bărbaţii nu se mai satură de ea.

„Nu se mai satură de banii ei”, îşi zise Spencer, cinică.

— Deci Buni e pe val, zici? Arată *foarte* bine pentru vârsta ei.

— Arată uimitor. Colin îi făcu cu ochiul. Nu-i de mirare că are o nepoată superbă.

Spencer îşi reţinu zâmbetul, sperând că el nu observase că se făcuse roşie ca racul la cuvintele lui.

— Câţi băieţi te-au invitat la *luau*? o întrebă Colin.

Clubul de iahting organiza anual o petrecere pre-Revelion – anul acesta era o *luau, o* petrecere în stil hawaiian. Când erau mai mici, Spencer şi Melissa aveau obiceiul să se ascundă pe sub mesele cu decoruri pompoase şi să admire sculpturile de gheaţă lucrate cu măiestrie şi focurile de artificii.

— Ăă… niciunul, recunoscu Spencer, plecându-şi ochii.

Colin îşi lăsă capul pe-o parte, studiind-o un moment.

— Îmi vine greu să cred.

Spencer nu-şi putu alunga roşeaţa din obraji.

— De ce?

— Pentru că eşti specială, Spencer Hastings. O lovi în joacă peste braţ. Şi nu mă refer numai la serviciul tău puternic!

— Şi e bine că sunt „specială”? întrebă Spencer, flirtând, simţind furnicături în cotul pe care i-l atinsese Colin.

— Eu aşa aş zice. I se schimbă expresia. Nu şi familia mea, bineînţeles.

— Ce vrei să spui?

O bufniţă se văită într-un copac din apropiere şi un râs îndepărtat veni plutind în aer din restaurantul clubului.

— Păi, sunt oaia neagră a familiei, recunoscu Colin.

— Şi eu, mărturisi Spencer, compătimitoare. Am impresia că locuiesc pe strada Sesam[1], din jocul acela. „Unul din aceste obiecte e diferit de

celelalte.” Orice fac, nu sunt niciodată suficient de bună pentru părinţii mei.

Colin se întinse şi o strânse de mână.

— Nici eu. Tata e foarte sever cu mine, mai ales când e vorba de tenis. Cred că de-asta mă antrenez aşa de mult.

— Dar eşti un jucător excelent, protestă Spencer. Ce altceva aşteaptă de la tine?

Colin dădu din cap.

— Când eram mai mic, mă obliga să rămân pe teren de câte ori pierdeam un meci. Îmi dădea voie să merg acasă, la masă, numai după ce serveam de o sută de ori.

— Oribil! ţipă Spencer.

Brusc, Colin păru stânjenit.

— Îmi pare rău. Nu pot să cred că ţi-am spus aşa ceva. De fapt, n-am mai spus asta *nimănui,* numai că… Avu o scurtă ezitare. Mă simt în largul meu cu tine.

Spencer zâmbi.

— Şi eu mă simt în largul meu cu tine.

La drept vorbind, Colin era primul băiat cu care stătea de vorbă de multă vreme încoace. Poate chiar devenea o relaţie serioasă. Se imagină la bordul unui avion în fiecare vineri după-amiază, mergând în vizită la Colin în weekend. Şi poate Colin chiar va avea şansa să joace la US Open sau alt turneu de tenis important. Se închipui în tribună, cu nişte ochelari de soare mari la ochi şi o pălărie cu bor lat, elegantă. Când camerele ar cădea pe ea, comentatorii ar observa cât de echilibrată şi drăguţă este. „Şi pare foarte inteligentă”, ar adăuga ei. „Atât de hotărâtă! Ca o fată care ştie ce urmăreşte. Par a fi cuplul perfect.”

Două scutere Vespa îşi plimbară farurile peste dâmbul pe care stăteau, luminând scurt faţa lui Colin – destul ca Spencer să vadă ce ochi albaştri superbi are.

Brusc, el întoarse ochii spre stânga, ca şi cum s-ar fi uitat pe deasupra lui Spencer, la terenurile de

tenis. Sări în picioare, mai-mai să-i răstoarne sticla de AminoSpa. Ea ţipă scurt şi-i urmări privirea. Luminile de pe terenuri erau încă aprinse. Văzu o fată cu păr negru, într-o rochie neagră mulată pe fiecare rotunjime, asortată cu ochii ei.

— Bună, Colin! salută ea, ţopăind pe dâmb în direcţia lor.

Spencer scrâşni din dinţi – altă admiratoare? Fata asta avea ochi alunecoşi, de felină, şi cel mai subţire corp de manechin pe care-l văzuse vreodată.

Colin merse la ea. Spencer crezu că o s-o alunge, dar, când ajunse în dreptul ei, o întâmpină cu un sărut lung pe buze.

Spencer clipi des, simţind cum îi cade inima în stomac. Ce nai…

Fata se desprinse din sărutare.

— Am venit să-ţi spun că am reuşit să fac rezervare la Culpeper's diseară. Îl cunosc pe bucătar de la New York, ne-a reţinut cea mai bună masă din restaurant. Trebuie să mergi să te faci frumos!

Spencer se ridică şi-şi aruncă geanta de tenis pe umăr, încercând să se poarte cât mai demn posibil.

— Ăăă… Colin?

Colin aruncă o privire peste umăr, ca şi când abia atunci şi-ar fi amintit de prezenţa ei.

— Spencer, ţi-o prezint pe Ramona, prietena mea.

4
MIROASE A SPIRIT DE ECHIPĂ

O oră mai târziu, Spencer stătea în bucătărie, clipind ca să-şi alunge lacrimile de ruşine şi umilinţă care o năpădiră încă o dată. După ce Colin o prezentase prietenei lui – prietenei lui! –, Ramona o scrutase făţiş din cap până-n picioare şi rostise:

— Colin mi-a spus că l-ai provocat la un meci. Ce drăguţ!

Spencer lăsase ochii în jos, spre tenişii ei grosolani şi fusta de fetiţă, simţindu-se brusc transpirată, micuţă şi în cel mai nepotrivit loc.

— Aşa-i. Spencer e o jucătoare foarte bună. Tocmai stăteam şi povesteam, ne răcoream puţin.

Colin avusese acelaşi ton jovial şi condescendent pe care-l folosea şi tatăl ei când vorbea cu gemenii de pe strada lor, de parcă Spencer ar fi fost un copil enervant care-l implora să-i dea sfaturi la tenis.

Îşi cuprinse capul în palme. Fusese atât de sigură că flirta cu ea, că între ei exista o legătură adevărată! Cum de interpretase atât de greşit comportamentul lui?

Apăru mama ei şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Se uită la ceasul Cartier de la mână şi scoase un oftat de frustrare.

— La ce oră spuneai că avem rezervare? o întrebă Spencer.

Familia sa făcuse aranjamente să meargă la Culpeper's, localul în care mâncau şi Colin cu Ramona în acea seară. Spencer nu spera decât să stea cât mai departe unul de altul.

— La opt şi jumătate, răspunse mama ei, iritată. Ar trebui să plecăm, dacă nu vrem să pierdem rezervarea. O să-l omor pe tatăl tău.

Formă numărul lui pe celular, dar, după ce aşteptă câteva minute, Spencer ştiu că-i intrase căsuţa vocală.

— Nu mi-a răspuns toată ziua.

— Poate e pe terenul de golf.

— Azi n-a jucat. Am sunat la club.

Mama sa îşi scoase un pahar de vin din bufet şi-şi turnă un pinot gris. Avea expresia ei care sugera că era indispusă şi trebuia lăsată în pace.

Spencer se retrase în grabă, lăsând-o pe mama ei să se bosumfle în voie. Urcă scările până la etajul al doilea şi observă că, în capătul coridorului, uşa

de la camera lui Buni era întredeschisă. În copilărie, lui Spencer îi plăcea la nebunie să se furişeze în dormitorul bunicii – acolo îşi ţinea ea colecţia de bijuterii splendide, pe scrin, într-o cutie de cristal cu incrustaţii. Iar rochia lui Spencer, fără mâneci şi cu bretele subţiri, putea fi însoţită de mici accesorii.

Împinse uşa şi intră în dormitorul bunicii. Pe patul enorm, cu baldachin, tronau o mulţime de perne cu volane şi volănaşe. Într-un colţ era un scaun cu tapiţerie de mătase, iar măsuţa de toaletă a lui Buni, pe care se îngrămădeau mai multe creme, loţiuni, pudră, farduri şi rujuri decât într-un magazin ’ Sephora, se afla lângă fereastra cu draperii maiestuoase. Spre dezamăgirea lui Spencer, cutia cu bijuterii, de obicei aşezată în mijlocul scrinului, dispăruse. Intră încet în baie, ca să vadă dacă nu cumva Buni o lăsase acolo.

Dormitorul bunicii rivaliza cu un centru de relaxare. Poliţele lungi din baie erau din marmură; în perete, într-un colţ, fusese construită o saună; iar podeaua era încălzită peste tot. Cada era adâncă, de formă ovală, şi nu avea bară de care să te prinzi, nici scaun de plastic, nici alte accesorii care să ajute persoanele în vârstă să nu alunece sau să nu cadă – Buni era prea mândră pentru aşa ceva. Erau acolo cele mai pufoase şi mai moi prosoape care se puteau cumpăra şi Buni deţinea propria masă de masaj – făcea şedinţe din două în două săptămâni.

Spencer îşi examină înfăţişarea în oglinda imensă, cu ramă aurită. Avea ochi albaştri, mari. Piele fină. Părul blond, pe care şi-l spălase după meci, când făcuse o baie cu mult clăbuc, sclipea; iar ea arăta stilată în rochia marca Tibi, moale şi lunecoasă, pe care o purta pentru cină. Dar nu arăta nici pe departe sclipitoare ca Ramona.

I se umplură ochii de lacrimi. Uşa de la dormitor scârţâi şi Spencer se răsuci brusc. Capul Melissei răsări furişat în uşa de la baie.

— Ce cauţi aici?

— Nimic, răspunse Spencer repede, ştergându-se la ochi. Mă uit şi eu…

Melissa se sprijini de blat, observând obrajii şi nasul roşu al surorii ei.

— Te simţi bine?

— Mda…

Spencer se prefăcu fascinată de parfumurile bunicii. Majoritatea lor erau mirosuri clasice, preferate de doamnele de societate: Joy, Fracas, Chanel nr. 19 şi unul în amestec, realizat manual de un parfumier din Paris. Atunci observă parfumul lui Britney Spears, Fantasy, chiar la capătul rândului. Nu şi-o închipuia deloc pe Buni mergând la magazin şl *cumpărându-şi-l.*

— Ce-o fi cu atâtea perii de dinţi? întrebă Melissa în spatele ei, arătând spre un sertar deschis. Conţinea aproximativ cincisprezece periuţe, utilizate toate, fără îndoială. Pe mâner erau scrise cu marker negru nişte iniţiale – *JL, AW, PO,* şi aşa mai departe. Spencer nu văzu aceleaşi iniţiale de două ori.

— Dumnezeule, izbucni Melissa, scoţând altceva din sertar.

Era o sticluţă cu pilule albastre. Reţeta era pe numele Edith Hastings, iar pe etichetă scria VIAGRA.

— Pune-o înapoi! şuieră Spencer, smulgându-i sticluţa şi aruncând-o înapoi în sertar, de parcă Buni ar fi putut intra în baie în orice clipă, să le prindă.

Trânti iute sertarul la loc şi se cutremură.

— Crezi că le ia *Buni* sau or fi pentru Lawrence?

— Cine ştie? Melissa zâmbi strâmb. Cred că Buni e mai zănatică decât am crezut.

Cu siguranţă se potrivea cu uşuratica Buni Hastings, descrisă de Colin mai devreme. Spencer îşi reaminti de periuţele de dinţi. Era posibil să le aparţină diferiţilor bărbaţi care dormiseră aici? *Bleah!*

Melissa se sui pe blat.

— Lipsa ta de chef are vreo legătură cu tipul cu care te-am văzut mai devreme?

Spencer ridică imediat capul.

— De unde ştii despre asta?

Nu-i povestise Melissei despre Colin în orele petrecute la centrul de relaxare. Păreau să se înţeleagă bine şi, de când Spencer i-l furase pe Wren, băieţii fuseseră un subiect sensibil pentru cele două surori.

— Mi-am uitat puloverul la club. Când m-am întors după el, te-am văzut jucând tenis cu tipul la care ne uitaserăm mai devreme. Am auzit că are un succes nebun.

Melissa luă o perie de păr argintie şi-şi trecu degetele peste ţepi. Spencer lăsă capul în jos, stânjenită.

— Nu-i mare lucru. Nici nu-l prea *cunosc.* Şi are o iubită.

— O iubită? repetă Melissa, sceptică. Nu poate fi ceva serios între ei, dacă ţi-a dat întâlnire, sublinie ea.

— N-a fost o întâlnire.

— Serios? Melissa îi dădu lui Spencer un ghiont uşor cu umărul. Din câte am văzut eu, flirta cu tine pe faţă, Spence. De ce-ar face un tip chestia asta, dacă e aşa de legat de iubita lui?

Pentru că-i un prefăcut? vru să spună Spencer. În ciuda protestelor ei, Melissa îi plantase o sămânţă de speranţă în minte. Revăzu evenimentele zilei.

— *A fost* cam ciudat că n-a pomenit nimic de ea până când n-a apărut.

— Întocmai. Pe tine te vrea.

Melissa tuşi, să-şi dreagă vocea.

— El şi prietena lui merg la Culpeper's în seara asta, rosti Spencer.

Melissei i se luminară ochii.

— Perfect. O să avem ocazia să vedem cum se poartă unul cu celălalt.

În capul lui Spencer începu să sune clopoţelul de alarmă.

— Melissa, de ce te porţi aşa de frumos cu mine?

Melissa ridică din sprânceană.

— Nu mă port frumos. Pur şi simplu subliniez un fapt. El te place. Tu îl placi. Viaţa e scurtă. Trebuie să iei ceea ce poţi cât mai poţi. Nu ştii niciodată când dragostea vieţii tale va fi târâtă la închisoare, de exemplu.

Spencer deschise gura ca să-şi ceară încă o dată scuze că-l turnase pe Ian la poliţie. Nu o făcuse ca să-şi rănească sora – ci pentru ca prietenei sale să i se facă dreptate.

— Dar…, rosti ea.

Melissa îi reteză vorba cu un gest.

—Niciun dar. Ia-te după mine de data asta.

Spencer se holbă la sora ei nevenindu-i să-şi creadă urechilor, aşteptând să-i râdă în faţă răutăcioasă şi să-i spună că era o glumă – că Spencer n-ar fi fost niciodată în stare să pună mâna pe un tip precum Colin şi că ea încă o ura, cantotdeauna. Însă Melissa continua să se uite la ea emoţionată. Îi dădu părul după urechi, îi aranjă sprâncenele, apoi o stropi cu puţin parfum Joy.

— Aşa-i mai bine, hotărî Melissa. Acum, hai să mergem! Trebuie să despărţim un cuplu.

5
DACĂ AŞA SPUNE *COSMO*, ATUNCI AŞA TREBUIE SĂ FIE

În restaurantul Culpeper’s domnea mirosul de carne, se servea vin roşu în cupe cât bolurile de punci şi pereţii erau plini de caricaturile celebrităţilor care trecuseră pe-aici. Majoritatea lor erau jucători de golf renumiţi, cântăreţi ca Jennifer Lopez şi Marc Anthony şi mogulii afacerilor reprezentaţi cu toţii fumând trabucuri cu aspect de falus.

Tatăl lui Spencer revenise, în sfârşit, din excursia lui de o zi şi familia se alinie ţeapănă pe o banchetă. În parcare, părinţii ei se certaseră în şoaptă în legătură cu locul în care el dispăruse toată ziua, iar acum nu-şi vorbeau decât atât cât să cadă amândoi de acord în privinţa vinului. Spencer şi Melissa se străduiau să-i ignore, scrutând sala după Colin şi Ramona.

Dintr-odată, Spencer o apucă pe Melissa de braţ.

— *Uite-i!*

Melissa se întoarse chiar când Colin, cu silueta lui înaltă şi musculoasă, intră pe uşa din faţă. Se schimbase într-o cămaşă clasică neagră, cu gulerul prins cu nasturi, pantaloni negri cu dungi subţiri şi o pereche de mocasini care sigur erau de la Prada, după părerea Iul Spencer. Ramona era cu el, în aceeaşi rochie neagră sexy, mulată, de mai devreme. Colin îi spuse ceva şefului de sală, însă Ramona îl întrerupse şi vorbi în locul lui. Colin se încruntă la ea, părând iritat, iar ea îşi dădu ochii peste cap.

— Hmm, murmură Melissa. Se pare că s-au ivit necazuri în paradis!

— Poate, şopti Spencer fără convingere, când şeful de sală îi conduse pe cei doi prin sala de mese şi îi invită la o masă aflată la geam, care, Doamne-ajută, nu era în apropierea familiei lui Spencer.

Melissa sorbi din paharul în care chelnerul tocmai turnase vin.

— Ridică-te şi treci ţanţoş pe lângă el. Arăţi super.

— *Acum?* se panică Spencer.

Era atâta lume în jur! Părinţii ei, care se uitau – fiecare – voit în altă parte, ca să nu fie obligaţi să-şi vorbească, îşi vor da seama.

— Capul sus! Salută-l pe Colin, scoate-ţi sânii înainte, dar mergi mai departe. Nu te opri la vorbă. Lasă-l să te vrea şi mai mult, o sfătui Melissa.

Scoate-ţi sânii înainte? Melissa era regina pudorii. Se zvonea că, într-a noua, când un băiat o atinsese pe fund în timpul unui dans lent, îl pocnise şi-l pârâse la directorul şcolii,

— De unde scoţi chestiile astea? o întrebă Spencer.

— Din *Cosmo,* răspunse Melissa.

— Serios? Credeam că tu citeşti numai *Vogue* şi *W.*

Melissa ridică din umeri.

— Să ştii că te-ajută foarte mult când vine vorba de tipi. O împunse cu degetul în coapsă. Acum, du-te!

Okaaay! Spencer se ridică de pe banchetă. Simţi privirea Melissei în ceafă, încurajatoare. La drept vorbind, i se părea familiar felul în care o ajuta Melissa. Dacă n-ar fi fost faptul că tocmai conspirau să despartă un cuplu, în loc să organizeze ceaiuri dansante şi să pună in cale cum să-şi convingă părinţii să le lase să-şi poarte coroniţele de prinţese la şcoală, lui Spencer i s-ar fi părut că era ca mai demult. Când erau surori *cu adevărat.*

Spencer înaintă spre Colin şi Ramona, încercând să se acomodeze cu pantofii.

— Cred că ar trebui să mergem la ora de navigaţie mâine, o îndemna Colin pe Ramona.

Ramona se bosumflă, buzele ei lucioase strângându-se într-o grimasă.

Eu vreau să mă bronzez şi să mă relaxez.

— Tu *întotdeauna* vrei să te bronzezi şi să te relaxezi. Dacă n-ai chef de navigat, o să mă duc fără tine.

— *O să mă duc fără tine,* îl maimuţări Ramona, strâmbându-şi gura într-un fel neatrăgător.

Spencer inspiră adânc şi începu să meargă mai repede. Când ajunse la un metru-doi de masa lui Colin, el ridică privirea şi dădu cu ochii de ea. Prefăcându-se că nu-l vede, îşi undui şoldurile, scutură din fund şi-şi scoase sânii cât mai în faţă.

Simţi cum i se ridică părul de pe ceafă şi pluteşte în spatele ei. Era *fantastic.*

— Salut, Spencer! o strigă Colin.

Ea încetini pasul şi se prefăcu surprinsă:

— A, salut! Mă bucur că te văd.

Colin deschise gura ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, probabil aşteptând ca Spencer să se oprească şi să stea de vorbă cu el. Dar ea nu se opri. Merse mai departe, cu bărbia ridicată. Când trecu de el, nu rezistă şi-i aruncă o privire peste umăr. Se uita încă la ea.

În clipa aceea, piciorul ei lovi ceva tare şi auzi un *aoleu!* strident. Se răsuci la timp ca vadă o chelneriţă vociferând, încercând să salveze o tavă cu farfurii aburinde gata să cadă pe jos. Dar era prea târziu – farfuriile alunecară de pe tavă una câte una, făcându-se ţăndări pe podea. Exact în acelaşi moment, tocurile înalte ale lui Spencer se răsuciră şi ea simţi că o lasă picioarele. Nu apucă să se adune, că se şi trezi pe covor, cu picioarele îmbârligate sub ea, cu rochia ridicată până la fund şi cu cotul aterizând în ceva moale, care tocmai se vărsase. După miros, era cremă de spanac.

Un murmur străbătu restaurantul. Toată lumea se întoarse să se holbeze la ea. Chelneriţa era pe jos, lângă ea, adunând repede vraful de farfurii cu friptură care căzuseră de pe tavă.

— Grozav! Tocmai mi-ai aranjat concedierea, şuieră ea.

Spencer se ridică iute în picioare şi fugi la baie. Dar, în timp ce împingea uşa de la toaleta pentru femei, auzi râsete înfundate şi aruncă o privire furişă înapoi în sala de mese. Colin şi Ramona se holbau la ea amuzaţi, cu mâinile împreunate pe masă. *Perfect* Probabil că Spencer, căzând în spanac, alungase încordarea dintre cei doi.

Schema *Cosmo* numărul unu: o adevărata bombă!

6
HAI SĂ NE PLIMBĂM CU BARCA!

A doua zi dimineaţă, după coşmaruri cu mulţimi hohotind şi mexicani supraponderali agăţându-se de ea, Spencer îşi comandă la cafenea un espresso dublu şi se întâlni cu Melissa la docul din Longboat Key, sub o prelată pe care scria: lecţii de navigaţie gratuite. Spencer ar fi vrut să rămână în pat toată dimineaţa – la naiba, toată vacanţa, însă Melissa fusese foarte insistentă.

Pe apă pluteau câteva bărci Hobie Cat, cu pânze în culorile curcubeului. Pescăruşii zburau în cercuri, ţipând, iar un grup de băieţi – care aveau în jur de douăzeci de ani, lăţoşi, în tricouri Harvard – trecură într-un iaht Beneteau superb, care aluneca uşor ca o pană. Lui Spencer i se păru – dar nu era sigură – că unul dintre ei o arătă cu degetul, făcându-i pe ceilalţi să izbucnească în râs. Se încruntă şi sorbi din cafea. Era destul de rău că-şi descoperise o vânătaie mare pe coapsă, acolo unde se lovise de tava cu mâncare. Acum, toată suflarea din Longboat Key râdea de ea.

— Colin e deja aici, rosti Melissa, dându-şi pe braţe cu cremă de protecţie solară. Mai sunt doi care iau lecţii de navigaţie cu noi astăzi, amândoi băieţi. Colin DeSoto şi Merv nu mai ştiu cum. Ramona nu-i pe listă.

Spencer începu să-şi roadă unghia de la degetul mare, cuprinsă de agitaţie. Nu din cauza lecţiilor – învăţase să navigheze la opt ani şi chiar avea licenţă pentru juniori –, ci pentru că niciodată nu se mai dăduse aşa la un băiat. Pe lângă asta, dacă el, Colin, făcea stânga-mprejur şi pleca imediat ce dădea cu ochii de ea? Probabil că acum îşi amintea de ea ca de fata care spărsese dintr-o lovitură şi de una singură cinci farfurii mari cu friptură de vită cu os, şi nu ca de fata care putea să-i ţină piept pe terenul de tenis.

Melissa strânse tubul şi stoarse încă un bob de cremă în palmă.

— Vrei să te ung pe spate?

Spencer se întoarse, surprinzător de impresionată. Sora ei nu se mai oferise de ani de zile să-i dea cu cremă pe spate.

Apoi Melissa inspiră adânc şi-şi scoase bărbia în faţă, arătând spre o siluetă care înainta, de la capătul docului. Era Colin. Purta un tricou alb mulat, prin care i se vedea fiecare muşchi al abdomenului, şi o pereche de pantaloni trei sferturi cu modele colorate. Până şi vârfurile degetelor care-i ieşeau din papucii negri erau drăgălaşe.

Colin o văzu pe Spencer şi se opri.

— Spencer? Zâmbi, nevenindu-i să creadă. Ai venit aici pentru lecţie?

— Da! Ea e sora mea, Melissa.

O atinse pe Melissa pe braţ.

— Îmi pare bine, spuse Melissa, întinzându-i mâna.

Colin i-o strânse zâmbind, apoi îi zâmbi şi Melissei. Spencer îşi simţi inima uşoară. Dacă el avea de gând să se poarte ca şi cum cu o seară în urmă nu se întâmplase nimic, ei îi convenea de minune.

Al doilea învăţăcel într-ale navigaţiei, un tip gras şi cu chelie, pe nume Merv, înainta spre doc, apoi apăru şi instructorul, Richard.

— Bine aţi venit la prima lecţie de navigaţie, le ură Richard, vorbind cu un accent australian adorabil.

Spencer observă că Melissa îl studiază şi zâmbi. Poate că şi ea o să aibă o aventură în vacanţă, nu?

Richard îi rugă pe toţi să se prezinte, ca să afle cum îi cheamă şi de unde sunt – Spencer îşi înăbuşi surpriza când Colin spuse „Connecticut”, era atât de aproape de Rosewood! —, apoi le prezentă o serie de reguli de siguranţă. Le explică modul de funcţionare a bărcii cu pânze Hobie Cat

şi le spuse că astăzi vor scoate bărcile în larg pe perechi.

— Găsiţi-vă un partener, îi îndemnă el.

Spencer se întoarse spre Melissa, dar sora ei îi azvârli o căutătură urâtă şi-l atinse pe Merv pe braţ.

— Vrei să navigăm împreună?

Merv deschise buzele cărnoase, studiind silueta suplă a Melissei, faţa ei drăguţă şi bikinii.

— *Bineînţeles.*

Era cel mai nobil sacrificiu făcut vreodată de Melissa pentru Spencer. Spencer se întoarse spre Colin:

— Se vede că am rămas noi doi. Te deranjează dacă eşti pereche cu mine?

— Glumeşti? Colin zâmbi larg. Ceva îmi spune că ai mai navigat. Ai aspectul acela de fată care a fost pe la clubul de iahting.

— Chiar aşa de bine se vede? întrebă ea veselă. Dar tu ai fost?

Colin negă scuturând din cap.

— N-am mai navigat niciodată, ceea ce e jalnic, ţinând cont de faptul că petrec aici mult timp. Îi prinse lui Spencer vesta de salvare pe după gât, iar pe-a lui o vârî sub braţ. Siguranţa înainte de toate, zâmbi el.

Se urcară amândoi într-o barcă şi desfăcură funia care o ţinea legată de doc. Spencer mută cârma pentru ca barca să se îndrepte spre centrul golfului, aşa cum îi instruise Richard, iar Colin ridică pânza. După douăzeci de minute de învăţat cum să se răsucească în direcţia vântului şi împotriva lui, Spencer se propti pe spate şi-şi întoarse capul spre soare, blestemând pistruii care ştia că o să-i apară la sfârşitul zilei.

— Aş putea să mă obişnuiesc cu asta. Colin se întinse pe spate şi-şi împleti degetele sub cap. Spencer deschise ochii şi-i feri cu mâna de soare. Am încercat s-o conving pe Ramona să ia lecţii, dar n-o interesează. Nu ştie ce pierde.

— Nu-i genul activ, nu? întrebă Spencer cu nonşalanţă.

— Nu tocmai, răspunse el şi ridică din umeri.

Spencer ar fi vrut să scoată de la el mai multe despre Ramona, dar ceva îi spunea să stea şi să aştepte până când va vorbi el singur despre ea.

Colin desfăcu o sticlă de AminoSpa şi sorbi din ea. Spencer studia golful. Melissa era vizavi, cu Merv, adânciţi în conversaţie. Atunci auzi un chicotit de pe ţărm. Se răsuci şi miji ochii, convinsă că tocmai văzuse pe cineva ţâşnind în spatele unei bărci. Sau imaginaţia îi juca feste?

Într-un târziu, Colin oftă şi rupse tăcerea:

— Ca să fiu sincer, Ramona nu prea are chef de *nimic* în ultima vreme. Nu ştiu ce-i cu ea.

Bingo! Spencer îi aruncă o privire prefăcut compătimitoare.

— Sunteţi de mult împreună?

El clătină din cap.

— Ramona şi cu mine… e mai complicat.

Spencer încuviinţă serioasă.

—Înţeleg că e complicat, spuse, cu gândul la ea şi Wren. Răsuci cârma ca să nu se ciocnească de schi-jetul care se apropia. Acesta pivotă în direcţia ei, iar ea se feri lăsându-se în jos. Cu fostul prieten mă certam tot timpul.

Colin se aplecă peste marginea bărcii şi rămase tăcut, cu privirea în apă. Fără să vrea, Spencer observă cât de bine se potrivea apa cu ochii lui. Colin arăta atât de trist, avea inima zdrobită! Parcă simţea că vrea s-o rupă cu Ramona pentru ea.

— Nu-mi pot imagina de ce ar vrea să se certe cineva cu tine, Spencer. E aşa de uşor să se înţeleagă omul cu tine – eşti aşa de plină de viaţă! Aş vrea ca şi Ramona să aibă simţul aventurii, la fel ca tine.

Spencer simţi dintr-odată pe creştet că soarele era prea puternic. Colin îşi reglă scaunul, mutându-l ca din întâmplare mai aproape de ea. Câteva grăunţe de nisip i se lipiseră de obraz;

Spencer se întinse şi i le îndepărtă. În acelaşi timp, el se aplecă în faţă, poate ca s-o sărute. Ea închise ochii şi aşteptă.

Un fluierat neaşteptat răsună de pe doc.

— Haideţi să le aducem înapoi! strigă Richard. Bate vântul prea tare.

Atmosfera romantică se risipi imediat. Colin se lăsă din nou pe spate. Spencer se răsuci spre cârmă, înăbuşindu-şi un geamăt.

Legară barca în zona de staţionare şi urcară pe doc. Melissa şi Merv veneau după ei, iar Richard se grăbea să-i ajute să iasă din apă. Spencer se întoarse cu faţa la Colin, vrând să reia discuţia.

— Deci…, rosti el.

— Deci…, repetă ea, muşcându-şi buza de jos.

Un Mercedes decapotabil trase în parcare m claxonă. Ramona era la volan. Colin îi aruncă o privire lui Spencer, una rapidă, apoi oftă.

— Cred că ar trebui să plec, spuse el, fără chef. Ne vedem mai târziu, la *luau?*

Spencer se străduí să zâmbească.

— Da. Ne vedem acolo!

Îl urmări cum se îndepărtează pe doc şi urcă în maşină. Putea fi doar o părere, dar era aproape sigură că se uitase la ea cu o privire galeşă. Iar după degetul ridicat de Melissa în semn de victorie, se pare că şi sora el îi sesizase privirea.

7
LA CUMPĂRĂTURI, CU STÂNJENEALA ÎN POŞETĂ

În casa lui Buni era răcoare şi mirosea a portocale proaspete când Spencer intră pe uşa laterală în aceeaşi dimineaţă, puţin mai târziu.

— O! exclamă ea, oprindu-se brusc în prag.

Mama ei stătea pe un taburet la insula din bucătărie urmărind ceva la televizor. Spencer vru să iasă pe furiş din încăpere, când îi atrase atenţia

un titlu: *Pantere argintii terorizează populaţia în Atlantic City.* Apăru o fotografie cu două feline uriaşe din junglă plimbându-se prin cazinourilor sclipitoare.

— Asta-i o glumă? izbucni Spencer.

Mama ei clătină din cap.

— Cineva a eliberat nişte pantere din cuşti în Atlantic City. Una dintre ele era cât pe ce să-i sfâşie braţul unei femei.

Tocmai îi adresase lui Spencer mai multe cuvinte decât în ultimele zile la un loc, aşa că fata îndrăzni să se aşeze pe taburetul do lângă ea şi să urmărească ştirea până la capăt. Echipe de control al animalelor se străduiau să înconjoare panterele, dar creaturile le scăpau cu multă abilitate.

Când începu pauza publicitară, Spencer simţi privirea mamei asupra ei. Se ridică de pe taburet, gata s-o şteargă iute în camera sa, pentru ca mama ei să nu fie nevoită să-i suporte prezenţa. Atunci mama ei scoase un oftat plin de regret.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa cu tine în ultimul timp, Spencer.

Fata se opri în loc.

— Nu-i nimic, rosti ea repede.

— Situaţia e cam… încordată. Mama îşi duse mâna la frunte. Tata şi cu mine am tras o ceartă zdravănă, care n-a rezolvat nimic. Dar n-ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe tine.

— Serios, mamă, nu-i nicio problemă.

Spencer îşi făcu de lucru cu un număr din *Miami Herald* de pe insulă, prea tulburată de schimbarea subită ca să-şi privească mama în ochi.

Mama ei se ridică de pe taburet şi închise televizorul.

— Aş vrea să repar cumva situaţia. S-a deschis un butic nou în oraş, Astrid. Vrei să mergi?

— Mi-ar plăcea la *nebunie!*

Inima lui Spencer începu să bată mai vesel. Nu mai fuseseră la cumpărături împreună de multă

vreme. Nu mai făcuseră *nimic* împreună de multă vreme.

— Excelent! Să fii gata în zece minute!

Mama sa îşi agăţă sacoşa pe umăr şi-i zâmbi. Poate că era forţat, încordat şi încă puţin distant, dar măcar nu era o strâmbătură.

***

Buticul Astrid era o combinaţie de eleganţă în stil Miami şi toalete de plajă. Vindea haine lungi şi largi, cu mânecă lungă, rochii vaporoase, jeanşi albi şi papuci de plajă care costau peste o sută de dolari. Din difuzoare se auzea o piesă cântată de Rolling Stones, iar vânzătoarele împătureau marfa cu mâini harnice când Spencer şi mama ei intrară pe uşa din faţă.

Spencer merse glonţ la jeanşii albi, urmată de mama ei. După ce scormoni prin grămezile de jeanşi, mama sa îşi drese glasul şi-i spuse:

— Văd că tu şi Melissa vă înţelegeţi bine.

— Cred că da, rosti Spencer, mirată că mama ei observase lucrul ăsta.

— Cum face faţă tărăşeniei cu Ian?

Spencer tresări.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu. N-am prea vorbit despre asta.

Ea şi Melissa vorbeau despre lucruri neimportante, de cele mai multe ori despre Colin sau se amuzau pe seama hainelor purtate de admiratoarele lui.

— Ai făcut bine când l-ai dat pe mâna poliţiei, să ştii. Nu ştim de ce e în stare băiatul ăla. Şi când te gândeşti că l-am primit la noi în casă cu braţele deschise… Clătină din cap. Mă gândesc să fac şi eu plângere împotriva lui – pentru vătămare psihică. Tatăl tău crede că am înnebunit.

— Din cauza asta v-aţi certat? o întrebă Spencer.

O expresie de uimire apăru pe chipul mamei sale. Urmări cu degetele cusătura buzunarului din spate de la o pereche de jeanşi mulaţi spălăciţi.

— Nu, răspunse ea calmă. Din alt motiv.

Îndreptându-se de spate, trase un costum întreg cu pantaloni scurţi de pe un stativ de lângă ea şi-l apropie de Spencer.

— Ai arăta foarte drăguţ în el.

Spencer îl privi suspicioasă.

— Nu m-ar face să par prea puştoaică?

— Nu-i nimic rău în asta. Împături costumul pe braţ. Cred că ar trebui să-l încerci. E adorabil!

— Atunci şi tu trebuie să încerci ceva Spencer scoase de pe un umeraş o rochie maxi cu imprimeu alb cu albastru. Tatei i-ar plăcea la nebunie să te vadă în ea.

Mama ei îşi ţuguie buzele.

— Nu sunt sigură că mi se potriveşte.

Spencer îşi flutură degetul în faţa ei.

— Fără negativisme! Încearc-o!

Găsiră ambele cabine de probă libere. Spencer îşi scoase pantalonii scurţi şi pantofii, studiindu-şi picioarele goale în oglindă. Îşi puse costumul. Constată cu uimire că nu o făcea să pară prea mică, aşa cum crezuse. Croiala înaltă lăsa impresia că are picioare lungi şi bronzate, iar costumul se închidea strâns pe talie.

— Sunară clopoţeii de la uşa buticului. Vânzătoarele şuşotiră între ele şi se auziră paşi în holul din spate, din apropierea cabinelor. Spencer se uită pe sub perdea şi văzu două gambe subţiri, terminate cu glezne fine şi sandale argintii, în stil gladiator. Posesoarea lor, cine-o fi fost ea, nu se mişca.

Spencer simţi un fior pe şira spinării. Avu senzaţia că persoana respectivă o vedea prin perdea. Vru să strige, dar picioarele încălţate cu sandale de gladiator se răsuciră şi dispărură.

— Spence? strigă mama ei din cabina vecină. Cred că ai avut dreptate cu rochia.

— Vreau să te văd, vreau să te văd! ţipă ea.

Ieşi din cabină şi o găsi pe mama ei în hol. Rochia maxi îi scotea în evidenţă şoldurile înguste

şi-i dădea pielii ei o nuanţă strălucitoare.

— E minunată, şopti Spencer. Ar trebui s-o cumperi.

Mama ei merse cu paşi mici, desculţă, până în faţa oglinzii cu trei laturi din sala principală a buticului. Îşi mişcă şoldurile în toate părţile, apoi se privi la spate.

— Cred că e *chiar* drăguţă. Se uită la Spencer şi zâmbi. Bună alegere.

Fetei i se încălzi inima. Când o lăudase mama ultima oară?

Expresia de pe chipul mamei sale se schimbă când văzu ceva în oglindă. O femeie înaltă, slabă şi elegantă, cerceta cu gesturi iuţi hainele de pe suportul din spatele lor. O poşetă Chanel matlasată îi atârna pe umăr, pe corpul perfect bronzat nu se vedea niciun dram de grăsime şi avea o faţă foarte uşor de recunoscut, în formă de inimă. Să fie oare… *Imposibil!*

Femeia îşi ridică privirea şi le zări. Trăsăturile ei se schimbară a uimire şi ea aruncă o privire foarte scurtă peste umăr, spre trotuar, înainte de a se uita din nou la ele.

— Veronica? întrebă, cu o voce foarte familiară.

— Jessica, rosti mama lui Spencer, cu glas răguşit.

Spencer de-abia se abţinu să nu caşte gura. Era Jessica DiLaurentis. *Mama* lui Ali.

— Doamne Dumnezeule, ce surpriză plăcută! Jessica DiLaurentis veni la ele cu mers lin şi le sărută pe amândouă fără să le atingă obrajii. Ce mă bucur că vă văd!

Mama lui Spencer reveni la postura de însoţitoare perfectă din trenul de pe ruta principală, alungând orice urmă de jenă.

— Eu mă bucur să te văd *pe tine*! ciripi ea pe tonul acela distant superior, destinat vecinilor, colegilor din consiliul instituţiei de caritate şi noilor părinţi de la Rosewood Day pe care nu-i

considera demni să facă parte din comitetul şcolii. Ce faci aici?

— Avem o casă aici, ai uitat? Când doamna DiLaurentis zâmbi cu jumătate de gură, parcă vedeai stafia lui Ali. Ne-am hotărât să venim aici de Anul Nou. Să ne liniştim înainte de procesul lui Ian.

Îşi mută ochelarii de soare enormi, marca Gucci, în vârful capului.

— Bineînţeles, spuse mama lui Spencer. Vocea ei nu trăda nimic, dar, când Spencer privi în jos, observă că îşi ţinea o mână la spate şi-şi freca furioasă pieliţa din jurul unghiei degetului arătător. Îmi pare rău că nu am ajuns să vorbim mai mult la audiere. Totul s-a petrecut în fugă.

Doamna DiLaurentis scutură din mână.

— Vom avea suficient timp să recuperăm. Ne-am cumpărat o casă lângă Rosewood, în Yarmouth. Am vrut să fim aproape când începe procesul. Telefonul ei scoase un *pinq,* iar ea aruncă un ochi în poşeta Chanel. Trebuie să plec. M-am bucurat mult să vă revăd pe amândouă. Transmite-le cele bune din partea mea lui Peter şi Melissei!

— Da, toate cele bune şi familiei tale! se entuziasmă mama lui Spencer.

Mama lui Ali ieşi din butic cu ochii la ecranul telefonului. Când Spencer se întoarse către mama ei, expresia calmă de pe faţa acesteia dispăruse din nou. Îşi plimba mâinile pe şolduri şi-şi rosese pieliţa de la degetul arătător.

—Mamă? Spencer o atinse pe braţ. Te simţi bine?

Mama ei clipi des.

— Sigur că da. Însă ar trebui să plecăm. Cred că mi se face rău de la căldură.

Vru să se îndrepte spre uşă, când Spencer o prinse de braţ.

— Mamă, eşti încă…

Nu-şi termină propoziţia, ci arătă spre rochia maxi pe care o purta încă. De sub braţ îi atârnau

etichetele. Mama ei privi în jos şi se hlizi.

— Vai de mine, ai dreptate!

Se întoarse în cabina de probă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Spencer rămase locului o clipă. O crampă îi străbătu stomacul. Era normal ca ea să se simtă stingheră în prezenţa doamnei DiLaurentis – doar fusese printre ultimii care o văzuseră pe Ali în viaţă. Dar, pentru Dumnezeu, mama ei de ce trebuia să se dea de ceasul morţii în faţa fostei lor vecine?

8
CUM SĂ TE ALEGI CU O GHIRLANDĂ[2]

Când Spencer păşi în parcarea clubului de iahting cu o seară înaintea petrecerii de Anul Nou, simţi mirosuri ameţitoare de ananas la grătar şi *poi*[3], fum de la făclii de bambus nucă-de-cocos. Cum toată lumea fusese rugată să vină în ţinută potrivită cu tema aleasă pentru *luau,* Spencer purta o rochie scurtă cu flori şi o orhidee după ureche, care emana o mireasmă romantică ori de câte ori îşi scutura părul. Melissa avea o rochie lungă cu imprimeu şi purta o ghirlandă la gât. Mama lui Spencer se încăpăţânase să nu îmbuce altceva decât o rochie pe corp de la Calvin Klein, deşi se încălţase – în silă – cu o pereche de sandale lucioase stil papuci de casă, cu toc înalt, şi-şi pusese la gât un colier de flori ostentativ. Tatăl ei purta o cămaşă hawaiiană respingătoare, portocaliu cu roz, pe sub sacoul sport Armani, cum purtau jumătate din bărbaţii de peste patruzeci de ani din încăpere.

În timp ce familia ei se îndrepta spre intrare, salutându-i ocazional pe alţi membri ai clubului de iahting pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor, degetele tatălui lui Spencer alergau pe tastatura mică a telefonului. Mama ei îl înghionti.

— Nu era vorba că laşi chestia aia în maşină?

— Nu fac decât să trimit un mesaj, răspunse el distrat.

— Cui? Şi de când ai învăţat tu să trimiţi mesaje?

— Dintotdeauna am ştiut să trimit mesaje.

Îi sună telefonul. Răspunse cu un icnet, apoi şopti ceva de genul „Serios, ea e?", pe urmă „În regulă, bine". Când termină convorbirea, mama lui Spencer îl privi fix.

— Cu cine-ai vorbit?

— Treburi de serviciu, murmură tatăl ei în grabă.

Mama lui Spencer îşi ţuguie buzele, jucându-se cu florile colierului. Melissa se aplecă spre sora ei.

— Ce-i cu aerul ăsta misterios al tatei? o întrebă în şoaptă.

Spencer ridică din umeri. Habar n-avea, dar nu-i plăcea.

Familia Hastings trecu pragul şi ajunse la *luau.* Explozii de flori viu colorate şi palmieri decoraţi cu luminiţe sclipitoare transformaseră restaurantul de obicei searbăd într-un tărâm hawaiian feeric. O fată cu păr lung, într-un costum cu sutien din nuci de cocos şi fustă din iarbă, le oferi tuturor, inclusiv lui Spencer, câte un pahar de piña colada.

— Aloha! ciripi ea vesel, neobservând că părinţii lui Spencer sunt pe cale să se arunce unul pe celălalt în groapa cu lei.

— Luaţi-vă cartoanele cu locurile şi găsiţi-vă masa! Distracţie plăcută!

Mama lui Spencer îşi luă cartonaşul de pe masa lungă din hol.

— Suntem la masa trei, spuse ea vorbind pe nas şi porni prin sala de mese, urmată de ceilalţi. La jumătatea sălii, se opri în loc, împietrită. Doamna DiLaurentis şi soţul ei stăteau la masa şase, purtând coliere asortate din scoici. Mama lui Ali ridică ochii şi zări familia Hastings, dar, în loc să le facă semn cu mâna, se încruntă şi întoarse capul.

Până când ajunseră la masa lor, mama lui Spencer îşi terminase cocktailul şi-i făcuse semn chelnerului să-i mai aducă unul. Tatăl ei tasta în continuare pe telefon, având o expresie ciudată pe faţă. Spencer aruncă o privire prin sală, căutând să-l zărească pe Colin. Un pom de Crăciun de trei metri, decorat cu ananas şi flori proaspete, stătea într-un colţ. Orchestra, îmbrăcată în port hawaiian, cânta încet pe scenă. Chelnerii şerpuiau cu aperitive şi salate, iar un grup de oameni se învârtea pe ringul de dans. Dar Colin şi Ramona nu se zăreau nicăieri.

Începerea îi aminti lui Spencer de o petrecere asemănătoare, dată când era ea în clasa a cincea. Venise şi familia DiLaurentis, iar Ali purtase o rochie cu talie joasă şi ciucuri pe poale – anul acela tema fusese anii douăzeci. Ali umbla pe-atunci cu patru fete de la o şcoală pregătitoare din New York; toate cinci dansaseră în draci pe fiecare piesă ritmată cântată de orchestră. Spencer dansase la marginea cercului lor, crezând că Ali o va invita să li se alăture, dar bineînţeles că n-o făcuse.

Când Spencer părăsise ringul, simţindu-se ca o ratată, dăduse de părinţii lui Ali discutând aprins pe coridor. Nu ştia sigur dacă-i mai văzuse vorbind unul cu altul înainte. Simţise un nod în stomac şi se retrăsese cu prudenţă, scoţându-şi scena din minte.

Cineva îşi drese vocea, readucând-o în prezent. Ridică ochii.

— Salut!

Colin se uita când la ea, când la Melissa. Purta o cămaşă hawaiiană, blugi mulaţi şi pantofi negri, cu model perforat.

— Deci aţi ajuns şi voi!

— Sigur că da, spuse Spencer.

Inima fetei o luă la galop. Îşi îndreptă puţin spatele şi-şi aranjă floarea. Melissa îi aruncă lui Colin un zâmbet şmecher şi sorbi din băutură,

îndreptându-şi atenţia spre scenă şi trecându-şi degetele prin păr cu un gest degajat.

— Colin, hai *odată!*

Ramona, elegantă, într-o rochie mini argintie şi purtând pantofi aurii cu toc şi barete – nu îmbrăcase haine hawaiiene –, îl trase pe Colin de braţ.

— Trebuie să ne găsim locurile.

Colin îi aruncă lui Spencer un zâmbet pe post de scuză când Ramona îl trase la una din mesele din spate. Descurajată, Spencer se prăbuşi în scaun, cerându-şi scuze în gând de la instructorul ei de yoga pentru poziţia proastă. Oricare ar fi fost sentimentele lui Colin pe barcă, ele se disipaseră evident.

Melissa o atinse pe braţ.

— Du-te şi invită-l la dans!

— Ce rost are? întrebă Spencer supărată, aruncându-şi braţele în sus. E tot cu ea. N-am nicio şansă!

Melissa muşcă o roşie pe care o luase din salatele care tocmai fuseseră aduse pe masă.

— Am crezut că eşti mai tupeistă, Spence. Dacă-l vrei, trebuie să te duci după el. *Cosmo* zice că băieţilor le plac fetele care preiau conducerea.

Spencer mormăi ceva drept răspuns. În următoarea jumătate de oră, ciuguli din mâncare în silă, de-abia gustând. Pe când chelnerii le luaseră farfuriile şi lumea plecase la dans, părinţii lui Spencer îşi schimbaseră locurile şi acum stăteau faţă în faţă, pălăvrăgind cu oricine, dar nu unul cu celălalt, Melissa plecase să întâlnească o prietenă pe care o ştia din Penn, iar Colin şi Ramona dansau în apropiere. Spencer îi studie cu atenţie. Până la jumătatea cântecului părură fericiţi, dar, pe neaşteptate, Ramona se depărtă, îşi luă mâinile de pe talia lui şi se trase înapoi.

— Pur şi simplu nu înţeleg, vorbi ea, rostind neclar cuvintele. De ce nu mă inviţi în Connecticut niciodată?

Spencer se ridică de pe scaun şi se prefăcu interesată de masa cu brânzeturi, plasată convenabil, chiar lângă ring. De acolo auzea mult mai bine ce vorbeau Colin şi Ramona. Brânza *manchego* arăta apetisantă, dar la fel suna şi cearta care mocnea între cei doi.

— Trebuie să vorbim despre asta *aici*? şuieră Colin, privind stânjenit înjur.

Spencer lăsă imediat capul în jos. Chiar şi in lumina slabă a petrecerii, ea tot văzu că Ramona se încruntă.

— Suntem împreună de peste un an şi nu ţi-am văzut nici măcar *o dată* apartamentul din Darien. Bătu din pantofii cu toc. Iar acum ţi-ai anulat excursia la New York, când trebuia să mă vezi pe mine. Ce să mai cred! Te interesează altcineva?

— Dumnezeule, Ramona! Colin ridică braţele, înfrânt. Credeam că vom petrece o seară frumoasă.

Se depărtă de ea şi ieşi ca o furtună din club, împingând uşile atât de violent, că se trântiră zgomotos de pereţi. Ramona rămase pe ring cu gura căscată, apoi îşi lăsă umerii în jos şi plecă tropăind spre bar.

Spencer se uită după Melissa, dar sora ei dispăruse. Totuşi, ştia şi singură să profite de ocazie când i se ivea una. Melissa îi spusese să ia singură ce vrea, iar ea îl voia pe Colin. După ce dădu pe gât vinul rămas în paharul uitat de tatăl ei, Spencer ocoli un grup de femei între două vârste, în fuste din frunze, şi bărbaţi bronzaţi care beau cocktailuri cu umbreluţe şi ieşi pe uşile duble în aerul răcoros al serii.

În pomi cântau cicade. Pe stradă claxonau maşini. Spencer auzi paşi în spate, apoi un râs discret, ca o şoaptă. Se răsuci, dar nu văzu pe nimeni.

Se plimbă pe terenul clubului până când îl găsi pe Colin proptit de balustrada docului, contemplând apa. Îndreptându-şi spatele, se

apropie mai mult de el şi tuşi încet. Colin se întoarse.

— O, salut!

— Bună, Colin, rosti ea încântată. Iei puţin aer?

El ridică din umăr.

— Cred că da. Tu?

— Şi eu.

Spencer veni lângă el. Câteva momente, tăcură. Luminile se reflectau în picăţele pe suprafaţa apei. Bărcile ţopăiau mândre. Apoi Colin scoase un oftat.

— Te simţi bine? îl întrebă Spencer, făcând pe neştiutoarea.

El trase cu piciorul în balustradă.

— Cred că am de luat câteva decizii importante în seara asta. Nişte hotărâri ferme.

— Păi, acesta e momentul din an cel mai potrivit pentru aşa ceva.

— Mda…

Colin încuviinţă posac. Spencer îi dădu un ghiont.

— Hai, fii vesel. Acum vine Anul Nou. E superb afară. Şi suntem la un aşa-zis *luau.* Trebuie să fii fericit în perioada sărbătorilor!

Colin se strâmbă.

— Asta-i un fel de regulă?

— Da. Una pe care tocmai am inventat-o. Spencer urmări o barcă de petrecăreţi alunecând în port. Şi mă gândesc să iau şi eu nişte hotărâri de Anul Nou.

— Spencer îşi stabileşte ţeluri? Nu mă miră deloc. Colin zâmbi conspirativ, iar Spencer simţi cum i se relaxează umerii şi se linişteşte. Vrei să spui care sunt?

— În niciun caz, răspunse ea, sinceră. Nu s-ar mai realiza.

Colin deschise gura, ca şi când ar fi vrut să spună ceva. Apa golfului se lovea de docuri şi aerul mirosea a sare şi orhidee. O pală de vânt trecu peste el. O clipă, cei doi rămaseră cu privirile

lipite. Apoi el se întinse şi dădu la o parte o şuviţă rătăcită pe faţa ei, trecându-i-o delicat pe după urechea fără floare.

„Fă-o”, îşi zise Spencer. „Sărută-mă. Te rog.”

Dintr-odată, Colin îşi retrase mâna şi porni înapoi spre clubul de iahting.

— Unde pleci? ţipă Spencer.

El se opri sub un stâlp, lumina aurie conturând o aură deasupra capului său.

— Am ceva de făcut, Spencer, răspunse el calm. Un lucru de care tocmai mi-am dat seama.

Se întoarse şi porni spre club – fără îndoială, îşi zise Spencer emoţionată, să se despartă de Ramona. Îţi puse mâinile pe faţă, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Chiar în clipa aceea, pe cer, chiar deasupra apei, explodară artificii. Străluciră în faţa ei – un spectacol numai pentru ea! Era recunoscătoare pentru tot acest zgomot. Numai ceva atât de puternic putea acoperi bubuiturile din pieptul ei.

9
NICI N-A ŞTIUT CE-O AŞTEAPTĂ

La o oră după plecarea lui Colin, Spencer îşi dădu seama că el nu avea să se mai întoarcă pe doc. Probabil că o consola pe Ramona – era exact genul de tip care să facă aşa ceva. Melissa nu era de găsit pe nicăieri, aşa că Spencer se întoarse la casa lui Buni cu un zâmbet şmecher pe buze. De-abia aştepta a doua zi, ca să vadă cum o să evolueze noua ei relaţie.

Ferestrele casei lui Buni erau întunecate, iar Mercedesul închiriat stătea pe alee. Spencer răsuci butonul uşii, tresărind când Melissa ieşi cu paşi mici şi grăbiţi din livingul întunecos şi aprinse candelabrul de la intrare care aruncă luminiţe jucăuşe pe podeaua de marmură.

— Salut, rosti Spencer.

Îşi lăsă poşeta-plic pe ultima treaptă şi-şi aruncă pantofii ca să-şi maseze călcâiele. Melissa îi zâmbi larg.

— Salut! Cum… ţi-a mers?

— Grozav! rosti repede Spencer, aşezându-se pe o banchetă veche, ornamentată. Melissa se aşează lângă ea. Mulţumesc că m-ai încurajat să stau de vorbă cu el!

Melissa făcu ochi mari.

— V-aţi cuplat?

Spencer clătină din cap.

— Nu, dar o s-o facem în curând. Mi-a zis că a luat o hotărâre în legătură cu un lucru. Se desparte de ea, Melissa, o ştiu.

Îşi cuprinse sora cu braţele şi-o strânse la pieptul ei. Pe neaşteptate, i se umplură ochii de lacrimi. Luă mâna Melissei şi-o strânse.

Promite-mi că lucrurile o să rămână aşa.

— O să rămână *cum*? întrebă Melissa.

— Legătura dintre noi. Promite-mi că... Spencer lăsă fraza neterminată, ca să-şi aleagă vorbele cu grijă. Nu ne mai certăm. Ne ajutăm una pe alta. Mi-e dor de tine, să ştii.

Se auzi soneria de la uşă. Spencer simţi un fior, bănuind cine era. Oare…?

Sări în picioare, îşi linse buzele şi-şi netezi părul în timp ce fugi spre uşă.

— Fii calmă, îi aminti Melissa.

Deschise uşa larg şi zâmbi cu gura până la urechi. Era Colin. În lumina de pe terasă, linia maxilarului şi nasul drept şi ferm i se reflectau pe gât.

— Salut!

Gura i se deschise într-un zâmbet uşor, discret. Ameţită, Spencer îl pofti înăuntru.

— M-am despărţit de Ramona.

Cuvintele ar fi trebuit s-o trimită pe Spencer în al nouălea cer. Numai că el trecu nonşalant pe

lângă ea şi se opri lângă Melissa, cu o expresie de extaz pe chip.

Spencer împietri. De ce îi spunea asta surorii ei? Melissei nu-i păsa. Îi păsa ei, lui *Spencer*.

— Serios? murmură Melissa.

— Nu mi-am putut lua gândul de la tine, rosti Colin cu glas răguşit, luând-o de mână.

Spencer se lăsă pe spate ca şi când ar fi încasat un pumn. Ceasul antic de pe poliţa din camera de zi bătu ora două. Ce se întâmpla? Era cumva o glumă?

— Putem să facem o plimbare? sugeră Colin. E o noapte superbă.

— Stai să-mi iau poşeta. Aşteaptă-mă aici, şopti Melissa.

Se răsuci şi o luă la fugă pe scări. Spencer îi aruncă o privire lui Colin, care se uita pierdut după sora ei. Scoase un ţipăt slab şi porni după Melissa, urcând două trepte deodată, recunoscătoare pentru toate turele de pistă pe care le alergase obligată de antrenori.

Năvăli în dormitorul Melissei, care, cu poşeta pe umăr, îşi dădea grijulie cu luciu de buze.

— Ce faci? strigă Spencer.

Nici măcar nu se deranjă să vorbească încet.

— Ţie ce ţi se pare că fac, Spence?

— Dar… Spencer încercă să vorbească, dai nu reuşi să scoată un cuvânt. Dar mi-ai dat atâtea sfaturi despre cum să pun mâna pe el!

Melissa ridică din umeri.

— Toată lumea ştie că, dacă vrei *cu adevărat* să te remarce un tip, atunci te prefaci că nici nu există pentru tine.

Stomacul lui Spencer protesta cu atâta vehemenţă, încât ea se temu să nu vomeze cina hawaiiană.

— Dar am crezut că suntem *prietene*! se smiorcăi ea, lacrimile curgându-i pe obraz.

— N-am fost *niciodată* prietene, se răsti Melissa, aruncând luciul de buze pe măsuţa de

toaletă. Tubul se rostogoli şi căzu pe covorul gros. Melissa îi aruncă surorii sale o căutătură cruntă. Nu te-am iertat *niciodată* pentru nimic din câte mi-ai făcut. Şi nici n-o să te iert vreodată.

Îi zâmbi maliţios, pe urmă ieşi cu paşi ţepeni şi furioşi din dormitor, coborî scările şi plecă la plimbare în noapte cu Colin, lăsând-o pe Spencer mult, mult în urma ei.

10
LA AN NOU, O FATĂ NOUĂ

A doua zi dimineaţă, Spencer deschise ochii şi constată că era un soare minunat, care se străduia să intre în casă pe fereastră. Păsările cântau în copaci. Pe stradă răsună un claxon de bicicletă. Auzi valurile cum lovesc ţărmul cu putere şi simţi miros de cafea proaspătă şi pâine prăjită. Încă o dimineaţă glorioasă în Longboat Key.

Atunci îşi aminti. *Melissa.*

Sări imediat în capul oaselor, amănuntele nopţii trecute năvălind asupra ei ca apa murdară care ţâşneşte dintr-un robinet slăbit. Colin, încrezător şi spilcuit, venit să-şi declare dragostea pentru Melissa. Felul în care îşi strâmbase Melissa buzele când îi spusese că nu avea s-o ierte niciodată. Spencer îi auzise vorbind pe terasa din spate toată noaptea. Până la urmă, îşi dăduse la maximum aparatul de redat sunete din natură ca să nu le mai audă râsetele.

Parcă ar fi încasat un pumn în piept. Melissa nu voise niciodată să fie prietena ei. O ura pe Spencer, ca de obicei. Cel mai rău era că Spencer începuse să spere că legătura dintre ele se va schimba – nu, că se *schimbase.*

Îşi vârî picioarele în papuci şi coborî cu paşi mărunţi la parter, rugându-se ca Melissa să nu fie în bucătărie. Din fericire, la masă stătea doar mama ei, răsfoind ziarul.

—’Neaţa, scumpete, sparse mama ei liniştea. Te-ai distrat azi-noapte?

Spencer o privi scurt. Era tot în halat şi pijama. Avea un aer foarte vulnerabil fără machiaj. Spencer simţi că-i tremură bărbia:

— Nu prea, izbucni ea, neputându-se controla.

— Ce s-a întâmplat?

Spencer încercă să nu-şi dezlipească buzele, dar nevoia de a se elibera era prea mare. Îi povesti mamei toată păţania cu Colin, explicându-i cum cunoscuse un băiat extraordinar în vacanţă, cum şi lui părea să-i placă de ea, dar cineva i-1 furase în ultima clipă. Singurul detaliu pe care îl omise fu că acel cineva era Melissa.

Când termină, povestind cum îl văzuse pe Colin plecând cu cealaltă fată, mama ei îşi puse braţele unul peste celălalt pe masă.

— Şi ce-ai de gând să faci?

Spencer clipi nedumerită.

— Ce-aş *putea* să fac? Hotărârea fusese luată; Melissa câştigase încă o dată. Am pierdut, continuă ea. Ar trebui să-mi ling rănile şi să merg mai departe.

Mama încruntă din sprâncene.

— De când priveşti lumea cu ochii ăştia? Unde-i fata care face totul ca să câştige?

Spencer scutură din umeri.

— Asta nu m-a dus prea departe în trecut.

Mama ei plescăi din limbă.

— Dacă tu crezi că băiatul ăsta e potrivit pentru tine, trebuie să lupţi pentru el.

Pe chipul mamei sale apăru o expresie sfidătoare, neclintită, încleştându-şi pumnul stâng de parcă se pregătea să pocnească pe cineva.

— Aşa crezi? o întrebă Spencer.

Fetei îi pieri vocea.

—Absolut! Părul blond al mamei, lung până la umeri, se legănă când ea dădu afirmativ din cap. Trebuie să faci tot ce-ţi stă în putere ca s-o scoţi pe

cealaltă fată din peisaj. Trebuie să lupţi pentru ceea ce-ţi doreşti.

Ceva din tonul ei o determină pe Spencer să se întrebe dacă nu cumva vorbea din experienţă.

— Asta are cumva legătură cu tata? o întrebă cu glas timid.

Mama ei întoarse capul, brusc fascinată de tava cu firimituri pentru păsări. După câteva clipe, inspiră pe gură, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar păru să se răzgândească şi închise gura. Spencer mai făcu o încercare:

— Aveţi… probleme?

— Nimic pentru care să merite să-ţi fad griji, scumpo. Mama ei se ridică şi-i zâmbi încordat. Vrei un croasant? Sau să-ţi pregătesc nişte pâine prăjită? Tata a cumpărat pâine din aia împletită delicioasă de la Tommy's…

Spencer mormăi că nu-i era foame, apoi o urmări pe mama ei plecând distrată din bucătărie. Era greu de spus dacă părinţii ei chiar aveau necazuri sau era vorba doar de consecinţele celor petrecute în toamnă.

Spencer se uită la ceaşca de cafea a mamei, uitată pe masă, apoi la puloverul cu nasturi de pe spătarul unui scaun. Era al Melissei; îl purtase la restaurantul Culpeper's cu o seară înainte. Îl făcu ghem în mâini, caşmirul moale adunându-se după voia ei.

Vorbele mamei i se învârtejeau în minte. „Trebuie să lupţi pentru ceea ce-ţi doreşti." Poate era adevărat. Înainte de a apărea Melissa, Colin pe ea o dorise – era *convinsă* de asta.

Se ridică în picioare, simţind efectele cuvintelor încurajatoare ale mamei curgându-i fierbinţi prin vene. Uită de sfaturile stupide ale Melissei – Spencer avea să-l ia pe Colin înapoi în felul *ei.* Murdar. Nemilos. Cu orice preţ.

Ieşi din bucătărie cu paşi relaxaţi şi urcă în camera ei, brusc înviorată. Melissa habar nu avea,

dar Anul Nou urma să aducă în peisaj o nouă Spencer. Care juca numai ca să câştige.

11
BĂTAIE PE PLAJĂ

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, când Spencer apăru pe plajă, temperatura urcase deja la peste treizeci de grade. Deşi casa lui Buni avea vedere spre ocean, nu era locul cel mai bun pentru plajă şi scăldat – pentru asta era bună plaja publică, la câteva sute de metri în sus, pe mal. Dacă Melissa şi Colin veniseră azi la plajă, acolo trebuiau să fie. Când Spencer coborî scările de lemn şi scrută nisipul, îi zări pe cei doi în stânga movilei salvamarilor, cuibărindu-se pe o pătură în dungi. Bingo!

Se piti în spatele stâlpului salvamarilor ca să n-o vadă. Melissa avea un costum de baie cu picăţele şi îl masa pe Colin pe spate. Îi şopti ceva la ureche şi chicotiră amândoi. Spencer se întrebă dacă vorbeau despre ea. Poate Melissa îi povestea cum îi vârâse pe gât regulile alea tâmpite din *Cosmo,* cu care să-l vrăjească pe el. Sau râdea de felul în care îl furase pe Wren înapoi de la Spencer. Sau îi spunea lui Colin cât de proastă era sora ei, incapabilă să scrie singură un referat la economie.

Ei, bine, la jocul ăsta se mai pricepea cineva.

Îşi întinse prosopul pe nisipul fierbinte. Plaja era aglomerată, o mulţime de oameni intraseră în apă, înălţau zmeie şi jucau volei la un fileu ridicat lângă dune. Un val mare spălă nisipul şi Spencer auzi un chicotit subţire în spatele ei. Se uită peste umăr, străbătută de un fior de îngrijorare. Râsul sunase foarte cunoscut, ca un vis chinuitor. Dar nu avea cum să fie A.

Spencer îşi scoase telefonul din geantă. Ştia exact persoana care să-i aducă aminte că în dragoste şi război e permis orice. Îi trimise un

mesaj scurt Hannei, cerându-i sfatul. Însă Hanna nu-i răspunse nici după câteva minute.

Spencer trebuia să se descurce singură. Ca *de obicei,* îşi zise ea, cu amărăciune.

Se ridică şi merse la prosopul Melissei. O acoperi cu umbra ei lungă, dar sora ei nu vru să ridice ochii din *Vanity Fair* nici atunci când Spencer tuşi. În cele din urmă, Colin îşi duse mâna la frunte şi o văzu.

— O, bună, Spencer.

Se frecă stângaci pe frunte, cu o expresie stânjenită pe figură.

— Salut, răspunse scurt Spencer. Întinse telefonul spre Melissa cu un gest brutal. A mai apărut un articol despre Ian. *Iubitul* tău.

Melissa trecu la pagina următoare şi-şi aranjă ochelarii mai sus pe nas, fără măcar să tresară.

— *Criminalul* ăla din închisoare, adăugă Spencer, plimbându-i telefonul pe sub nas. Găsise un articol despre el în *Philadelphia Inquirer.* Avocaţii lui tocmai au dat o declaraţie pentru presă.

Colin privi telefonul cu ochii întredeschişi, apoi îi aruncă Melissei o privire întrebătoare. Ea se răsuci nepăsătoare pe-o parte şi sorbi din doza de Diet Coke. După o clipă, Colin ridică din umeri şi se întinse lângă ea, ignorând-o şi el pe sora ei.

Spencer mai stătu câteva secunde cu mâna întinsă, dar începu să se simtă prost. Probabil că Melissa îl avertizase pe Colin că sora ei era geloasă şi va căuta să se răzbune; „să nu crezi o vorbă din ce spune", îi spusese ea, probabil.

Spencer aruncă telefonul înapoi în geantă, îşi lăsă ochelarii de soare şi plecă să se răcorească în ocean. După ce ocoli o ceată de puşti care se jucau în valuri şi un grup de bărbaţi care se jucau cu o minge din spumă poliuretanică, intră cu capul într-un val. Apa era rece, înviorătoare şi sărată, iar ea se ridică la suprafaţă şi întoarse ochii spre ţărm. Colin şi Melissa stăteau acum într-un loc cu apă

mică, udându-şi picioarele. Melissa se uită la ea printre valurile mari, dar când observă că şi Spencer se uită la ea, întoarse iute capul.

— Salut!

Un puşti mic şi îndesat care părea de vreo treisprezece ani, într-un tricou ud leoarcă şi cu un tub mare pentru respirat sub apă, stătea la câţiva metri de Spencer şi se holba la ea.

— Eşti drăguţă.

— Mersi.

Spencer pluti pe un val. Bineînţeles, singurul băiat care îi dădea atenţie trebuia să fie un tembel la prepubertate. Îşi imaginii deja cum o să râdă de ea Aria, Emily şi Hanna când o să le povestească.

Puştiul luă ceva transparent şi gelatinos din apă.

— Vrei să te joci cu meduza mea?

Spencer scânci şi înotă câteva lungimi de braţ. Băiatul râse.

— E de jucărie! Vezi?

Se bălăci spre ea şi, până să apuce ea să-l oprească, îi şi vârî meduza de cauciuc sub nas.

Cu ani în urmă, o meduză care semăna perfect cu cea de acum o înţepase pe Melissa în picior. Ea ţipase şi ţipase, până când tatăl el îi spusese că leacul cel mai bun era să facă pipi pe înţepătură. Melissa se apucase să urle mai tare. Stătuse bosumflată pe canapea tot restul zilei. Spencer îi ţinuse de urât, desenând afişe cu meduza malefică, scriind sub imagine CĂUTATĂ PENTRU CRIMĂ şi lipindu-le peste tot prin casa lui Buni.

— Mi-o împrumuţi şi mie puţin? îl întrebă pe Băiatul-Scufundac care călca încă apa lângă ea.

Puştiul se lumină la faţă.

— Numai dacă mă pupi.

Spencer oftă. Dar în vremuri disperate trebuia să iei măsuri disperate.

— Bine, zise ea, apăsându-şi buzele pe obrazul lui.

În ultima clipă, puştiul întoarse capul şi îi atinse buzele cu ale lui. Spencer se trase înapoi şi se

şterse la gură, înăbuşindu-şi senzaţia de greaţă.

— Mă întorc imediat, bolborosi ea, apucând meduza falsă şi lăsându-se purtată de un val până la marginea apei.

Melissa şi Colin stăteau tot în apă mică, cercetând un mic ochi de apă. Era atâta lume la mal, că sora ei nu o observă apropiindu-se, încet, pe furiş, trimise meduza plutind în direcţia Melissei, apoi se scufundă în primul val.

Când ieşi la suprafaţă, văzu că Melissa se uita la gamba ei de care se ataşase creatura. Pe urmă începu să se scuture cu forţă, urlând:

— Dă-o jos, dă-o *jos*! se văicări ea.

Meduza rămase lipită de piele şi ea ţipă tot mai tare. Colin se încruntă şi, o fracţiune de secundă, păru enervat.

Spencer înaintă spre ei prin apă, pregătită să culeagă meduza de pe gamba Melissei şi să-i spună că nu-i decât o jucărie, când Colin îngenunche, dezlipi meduza şi o azvârli în valuri. O luă în braţe pe Melissa, care acum hohotea de plâns, o scoase din apă şi o cără pe dunele de nisip.

— Nu-i nimic, îi spuse el. Am eu grijă de tine. Nu-ţi face probleme.

Melissa îşi lăsă capul pe umărul lui.

Spencer simţi ceva ţopăindu-i pe la picioare. Privi în jos şi văzu că meduza de jucărie revenise la ea. O prinse de tentacul şi i-o înapoie Băiatului-Scufundac, care îi urmărea de la câţiva metri.

— Şi eu îi fac farse de-astea surorii mele, remarcă el bucuros.

„Grozav”, îşi zise Spencer, ieşind cu greu din apă şi călcând apăsat până la prosop. Strategiile ei de a-l aduce pe Colin înapoi erau la egalitate cu ale unui ţânc de şcoală generală.

12
CEVA ALBASTRU…

A doua zi dimineaţă, burniţa când Spencer ieşi pe terasă cu o ceaşcă de cafea, un bol cu cereale Kashi Go Lean şi suc de grepfrut de Florida, proaspăt. Mama ei stătea la masă, printre vopsele de pictat şi pensule, o ceaşcă de apă murdară şi o cană de teracotă pe care, ştia Spencer, o cumpărase de la magazinul de olărit local. Făcuse o tradiţie din a decora un obiect de olărit de câte ori venea în vizită în Longboat Key. Întotdeauna depozita obiectele de artă în debaraua lui Buni, dar Spencer se îndoia că bunica le expunea undeva.

— ’Neaţa, Spence. Doamna Hastings picta o dungă albastră pe marginea cănii. Vrei să pictezi şi tu o cană? Am cumpărat mai multe.

— Ăăă, da, sigur. Numai o secundă.

Spencer ciuli urechile când o auzi pe sora ei la etaj. Melissa avea o rutină matinală extrem de pedantă: când era gata de duş, căra cu ea din dormitor o trusă plină de produse cosmetice pentru faţă şi păr – probabil credea că Spencer i-ar fura câte-un strop din ele dacă le-ar lăsa nepăzite. Spencer pusese la cale un nou plan de sabotaj şi trebuia să pună mâna pe trusa Melissei într-o perioadă de timp foarte scurtă.

Lăsă cafeaua şi cerealele şi se furişă înapoi la etaj. Curgea apa la duş în baia de pe hol, dar Melissa se întorsese în dormitorul ei ca să-şi ia hainele, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Spencer se strecură în baie, zări trusa şi luă sticla cu şampon Pureology. Desfăcându-i dopul, turnă în ea câteva picături bune de vopsea de păr albastră pe care o găsise în debaraua lui Buni. Nu era nuanţa de albastru folosită de doamnele care încărunţesc, ci una intensă, marca Manic Panic, în stil Katy Perry, din aceea cu care îşi vopsise şi Aria o şuviţă groasă din propriul păr într-a şaptea, ca să facă senzaţie. Dumnezeu ştie de ce păstra Buni aşa o culoare de prost-gust. Spencer probabil că nici nu *voia* să ştie.

Tocmai pusese la loc capacul la sticla de şampon şi ieşea din baie, când uşa de la dormitorul Melissei se deschise larg şi sora ei apăru pe coridor. Îi aruncă lui Spencer o căutătură suspicioasă.

— Ce faci aici sus?

Spencer pufni dispreţuitoare.

— Şi camera mea e aici.

Se pregătea să-i întoarcă spatele şi să plece, când Melissa îi oferi un zâmbet dulceag.

— Uite ce e, Spencer, ştiu că eşti nervoasă din cauza lui Colin, dar el şi cu mine suntem mult mai potriviţi unul cu celălalt. Avem acelaşi ţel în viaţă. N-ai niciun motiv să te porţi ca o netrebnică. Chestia aia cu Ian, de ieri? Absolut penibilă.

Spencer se abţinu eu mare greutate să n-o pocnească peste faţă cu una din pernele cu monogramă ale lui Buni. *Absolut penibilă?* Oare Melissa înţelegea că era absolut penibil să furi băiatul pe care-1 voia Spencer? Şi nu ştia că era *absolut penibil* să pretinzi că eşti de partea ei înainte de-a o înjunghia pe la spate?

Spencer nu apucă să mai spună nimic, că Melissa intră în baia bine aburită şi trânti uşa. Peste câteva secunde, o auzi cum trage perdeaua de la duş. Răsucindu-se pe călcâie, Spencer coborî cu paşi relaxaţi pe terasă. Mama ei luase o pauză de la decoratul cănii şi se uita la o fotografie pe iPad-ul ei. Era o poză cu doamna DiLaurentis şi Ali. Stăteau în curtea din spate a familiei Hastings, la o petrecere de familie cu grătare. Tatăl lui Spencer era în colţul cadrului şi-i dădea un hamburger prăjit mamei lui Ali.

— De ce te uiţi la *aia*? o întrebă Spencer.

Mama ei tresări şi ascunse fotografia.

— Păi… ăăă… derulam nişte poze vechi de pe contul nostru Kodak. Trebuie să ştergem o groază din ele.

— Mamă… Spencer luă o pensulă de pe masă, jucându-se cu ea. Te tulbură ceva legat de familia

DiLaurentis?

Mama deschise şi închise gura tocmai când răsună un urlet. În clipa următoare, Melissa năvăli pe terasă într-o rochie flauşată, pe pieptul căreia scria Waldorf Astoria New York City. Avea o privire sălbatică, pielea încă umedă, iar părul din care curgeau stropi de apă căpătase o nuanţă de un albastru aprins. Era mai vibrantă şi mai intensă decât ar fi putut spera sora ei.

— Melissa! Mama ei fu atât de surprinsă, încât sări în picioare. Ce naiba…?

Melissa arătă cu degetul spre Spencer.

— *Tu* mi-ai făcut asta. Tu mi-ai pus ceva în şampon.

Spencer clătină din cap cu inocenţă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Probabil că ai luat din greşeală una dintre sticlele lui Buni.

—Eşti o mincinoasă! Melissa îşi scutură pletele albastre, mâinile ei tremurând de furie. O mincinoasă jalnică şi geloasă.

— Îţi stă bine, spuse Spencer, cu un zâmbet enervant pe buze, jucându-se cu pensula. Şi, cine ştie, poate lui Colin îi plac ştrumfii.

Melissa scoase un geamăt din străfunduri. Întorcându-se spre dreapta, smulse o cană nepictată de pe masă şi o azvârli spre Spencer. Spencer se feri la timp, iar obiectul de ceramică se izbi de dalele din cărămidă.

— Nemernico! ţipă Spencer.

Apucă iute cana cu apă în care mama lor îşi spăla pensulele şi i-o aruncă Melissei în obraz. Lichidul verzui i se scurse fetei pe obraji.

Melissa se şterse la ochi şi scrâşni din dinţi. Se năpusti asupra surorii ei cu braţele întinse.

— Te omor cu mâinile mele, mârâi ea.

—Fetelor! Domnul Hastings apăru din senin, într-o cămaşă de golf şi pantaloni scurţi cadrilaţi. Ce dracu’ e cu voi?

— Mi-a pus vopsea albastră în şampon se văicări Melissa.

— Mi-a furat băiatul de care-mi plăcea mie! ripostă Spencer.

Pe chipul mamei lui Spencer apăru o expresie de înţelegere.

— Stai puţin. *Melissa* ţi-a furat băiatul de care-ţi plăcea?

Melissa pufni.

— Nu l-am furat. M-a ales pe mine.

— Minţi cu neruşinare! ţipă Spencer şi bătu din picior.

Papucii plescăiră pe podea.

— Vă purtaţi ca nişte caraghioase, strigă tatăl lor. Sunteţi prea mari ca să vă certaţi aşa.

— Tatăl vostru are dreptate, interveni şi mama lor, punându-şi mâinile în şolduri. Înaintă şi se opri lângă soţul ei. Melissa, ai douăzeci şi doi de ani. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Spencer îi aruncă surorii ei o privire satisfăcută. Melissei nu-i mai făcuse nimeni observaţie de ani de zile.

— Nu că tu ai fi mai bună decât ea. Tatăl lor se întoarse spre Spencer, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ar fi trebuit să vă fi învăţat lecţia şi să nu vă mai intereseze acelaşi băiat. N-ai nicio scuză că i-ai turnat surorii tale vopsea în şampon.

Părinţii lui Spencer schimbară între ei priviri obosite, scoţând oftaturi asemănătoare.

Melissa îşi refăcu nodul de la halat şi smuci uşa de la terasă.

— Trebuie să dau telefon la salonul de coafură chiar acum, să văd cum pot repara dezastrul ăsta, spuse ea, apoi plecă furioasă.

O auziră urcând scările până sus. Tatăl lui Spencer adună cu făraşul cioburile de la cana spartă.

Mama se răsuci spre ea şi clătină din cap.

— Când ţi-am spus să faci orice ca să pui mâna pe băiatul ăla, n-am zis să-i distrugi părul surorii tale.

— Mami, eu…

Mami îi reteză vorba cu un gest.

— Scuteşte-mă!

După aceea, ea şi domnul Hastings plecară la piscină, şuşotind unul cu altul. Spencer se uită cum mama ei se lăsă pe tatăl el, iar el o cuprinse cu braţul pe după umeri. Fata nu-şi putu reţine un zâmbet. Părinţii ei nu se mai îmbrăţişaseră de zile întregi.

Nimic nu împacă mai repede un cuplu decât două progenituri care se războiesc.

13
SALT ÎN NECUNOSCUT

Câteva ore mai târziu, Spencer stătea pe doc, lângă gelateria Finger Lickin' şi bijuteria în vitrina căreia sclipeau ceasuri Rolex şi brăţări Cartier lucioase. O macara uriaşă se întindea peste golf, iar un banner mare, pe care scria BUNGEE-JUMPING ÎN LONGBOAT KEY, fusese întins între stâlpii de iluminat, înconjurat de steguleţe roşii, albe şi albastre.

La fel ca petrecerea dată înainte de Anul Nou, bungee-jumpingul era o tradiţie anuală – familia lui Spencer venea şi se uita clătinând din cap la indivizii suficient de nebuni ca să se arunce deasupra golfului cu o frânghie, singura care-i salva de moartea instantanee. Anul acesta, Spencer era destul de mare ca să sară fără permisiunea părinţilor şi exact asta avea de gând să facă. Părea genul de aventură care îl atrăgea pe Colin şi, cum Melissa urma să stea toată ziua la salonul de coafură, Spencer avea în sfârşit ocazia să-şi petreacă timpul cu el. Aşa spera.

Cercetă din ochi mulţimea de elevi de liceu, tineri de douăzeci de ani dependenţi de adrenalină şi bărbaţi aflaţi în criza vârstei mijlocii, toţi aliniaţi la săritul cu coarda. În clasa a cincea, ultima oară când familia ei şi a lui Ali veniseră amândouă la Longboat Key în vacanţă, fratele lui Ali, Jason,

aşteptase nerăbdător la coadă, strângând în mână formularul semnat de părinţi. Ali şi ciurda ei de prietene stătuseră lângă el ca să-l tachineze, întrebându-l întruna dacă era emoţionat, dacă nu se temea că se va încolăci în coardă sau dacă auzise zvonul că aruncatul cu coarda poate face să-ţi explodeze testiculele. Spencer chicotise la această ultimă ironie, iar Ali se răsucise şi-o privise urât.

Spencer scrută în continuare coada. Bineînţeles, Colin aştepta în faţă. Simţi un mic fior văzându-l. Apăsa încruntat tastele telefonului.

Spencer inspiră adânc şi merse la el.

— E totul în regulă?

Colin ridică ochii.

— A, salut! Da, tocmai îi trimiteam un mesaj Melissei. Mi-a spus că ne întâlnim aici, dar n-am primit niciun semn de la ea. Ştii pe unde e?

— Ţi-a spus că vă întâlniţi *aici*? Spencer făcu o grimasă. Nu-i deloc genul ei de distracţie. E la salonul de coafură, îşi aranjează părul. Probabil că va sta acolo toată ziua.

Colin îşi puse telefonul în buzunar. O expresie stranie îi străbătu chipul.

— La salonul de coafură? Serios? Nu mi s-a părut că ar fi genul ăsta de fată.

— Nu? Spencer se propti de un stâlp de lemn şi urmări o mogâldeaţă de om sărind de pe macara. Mulţimea aplaudă. E dependentă de salon. Se epilează cu ceară pe braţe, îşi face şuviţe blonde, tratament facial lunar, pe urmă manichiura, tratamente reiki, merge la salonul de bronzat… e superobsedată să se îngrijească.

— Aha…

Colin se frecă pe bărbie şi se uită la Spencer. Se scurse o clipă lungă. El nu-şi întoarse privirea până când macaraua nu începu să scârţâie şi troliul îl ridică treptat în aer pe următorul client dornic să sară. Aruncă iar o privire spre telefon.

— E-adevărat ce-ai zis ieri, pe plajă? Melissa chiar are un iubit criminal?

Spencer deschise gura, gata să-i toarne toată povestea cu Ian, dar ceva o făcu să se răzgândească brusc. A vorbi despre Ian în absenţa Melissei părea puţin cam josnic, chiar şi pentru ea. La urma urmei, Melissa nu ştiuse că el o omorâse pe Ali. Nici măcar că ei doi fuseseră împreună.

— Colin?

Melissa înainta pe doc cu un mers degajat. Părul ei avea acum o nuanţă strălucitoare de blond ca mierea. Când o văzu pe Spencer, lansă fulgere din priviri, dar trecu pe lângă ea, îl îmbrăţişă pe Colin şi-l sărută lung.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Colin luă în mână o şuviţă din părul ei şi o lăsă să cadă.

— Mi-a spus Spencer că te-ai dus la salon.

— O, doar ca să mă aranjez puţin, ciripi Melissa. Îl strânse de mână. N-aş rata săritura ta grozavă pentru nimic în lume!

— Săritura *mea?* Colin zâmbi întrebător. Tu nu sari?

Melissa clipi repede. Îşi plimbă privirea de la macara la cel care tocmai sărise şi atârna acum deasupra golfului.

— Păi…

— Haide, ai ajuns exact la timp! Colin făcu un gest, arătându-i că ei veneau la rând. Poţi să sari înaintea mea. O să-ţi placă la nebunie. Îţi promit.

Unul din angajaţii de pe macara, un tip costeliv, cu părul împletit, se uită la oamenii aşezaţi la coadă.

— În regulă, prieteni. Cine urmează?

Melissa se făcuse albă ca varul.

— Colin, nu cred că pot s-o fac, spuse ea cu vocea de domniţă aflată la ananghie, pe care o avusese şi cu o zi înainte, când se pe trecuse episodul salvării ei de falsa meduză ucigaşă.

Colin râse zeflemitor.

— Te prosteşti. E foarte amuzant – şi eşti în siguranţă. Ar trebui să trăieşti un pic mai intens.

— Cine-i la rând? întrebă nerăbdător Păr-Împletit, scuturând lanţul de la portofel.

Melissa nu era în stare să-şi îndoaie genunchii şi-şi supsese buzele până i se albiră.

— Vorbesc serios, Colin, spuse ea, tremurând. Mi-e frică de înălţime.

Colin îşi trecu limba peste dinţi. O studie pe Melissa cât dură aproape tot refrenul unei piese *heavy metal* care răcnea din difuzoare. Spencer îşi ţinu respiraţia văzând cum lui Colin îi cad trăsăturile feţei când citi pe chipul Melissei o expresie mai puţin interesantă decât ar fi vrut. Îi aminti de perioada când tatăl ei fusese absolut decis să cumpere un Ferrari de colecţie de la un tip care locuia la distanţă de două oraşe de ei, dar constatase că şasiul era mâncat de rugină şi maşina nu pornea.

Îi dădu pe amândoi la o parte.

— O să sar *eu.*

— Tu?

Melissa păru şocată.

— Excelent!

Păr-împletit se dădu la o parte pentru ca Spencer să poată urca în micul lift care o urca în vârful turnului. Fata se strădui din toate puterile să rămână relaxată când cabina se închise şi liftul începu să se mişte. Melissa îi aruncă o căutătură cruntă. Colin însă părea impresionat. „Noroc”, citi pe buzele lui.

Drumul până în vârf dură cam un minut. Oamenii de pe doc se micşorau treptat, iar golful se vedea tot mai bine. Când ajunse la locul de sărit, un instructor îi fixă echipamentul de protecţie şi îi spuse cum să sară – încearcă să rămâi relaxată, întinde bine braţele, sari în stil „rândunică”, nu cumva să-ţi rupi coloana. Apoi veni momentul să sară.

Merse cu paşi târşâiţi până la marginea turnului, cu inima gata să-i sară din piept. Valurile se loveau de ţărm la milioane de metri dedesubt. De acolo, de sus, părea că apa se întinde întunecată şi fără limite. Dintr-odată, îşi aminti cum atârnase de marginea carierei Omul Prăbuşit, cu Mona Vanderwaal. Cât de neagră fusese prăpastia aceea! Cât de sigură fusese că avea să plonjeze spre moarte! Ţipetele ascuţite, disperate ale Monei, cele patru secunde pline pe care le numărase până când Mona se zdrobise de fundul prăpastiei.

Un chicotit vag sparse liniştea şi Spencer răsuci iute capul spre dreapta. Oamenii de pe doc îşi lungeau gâturile ca s-o vadă. Un pescăruş ateriză pe o geamandură alb cu roşu. Spencer scutură din cap. Era imposibil să râdă cineva de ea acolo sus.

— Eşti gata? o întrebă instructorul, trăgând încă o dată de coardă, ca să se asigure că va ţine bine.

Spencer parcă avea gura plină de câlţi. Îşi simţi palmele lipicioase, iar la subraţ o pişcă sudoarea. Dar nu mai putea să dea înapoi, ca o laşă.

— Gata, răspunse tremurând. Instructorii numărară înapoi de la trei.

Spencer îşi înăbuşi teama, scoase bărbia în faţă şi păşi pe platformă. La început avu senzaţia de imponderabilitate, apoi i se urcă stomacul în gât. Auzi ţipete în jur, dându-şi seama, peste câteva fracţiuni de secundă, că erau ale ei. Apa de dedesubt se apropia de ea tot mai repede, îşi simţea corpul tot mai greu, până când, *pleosc* – coarda se întinse la maximum şi începu s-o ridice pe Spencer tot mai sus. În curând se opri, iar ea rămase atârnată deasupra apei. Reuşise. Era vie. Dădu drumul aerului din plămâni, auzindu-şi bătăile inimii în urechi.

De pe docuri se auziră urale. Spencer întinse braţele. Se simţea exaltată şi liberă, ca şi cum şi-ar fi lăsat toată povara în vârful macaralei. Se răsuci ca să vadă docul, uitându-se după Colin şi Melissa,

dar nu-i văzu nicăieri. Dintr-odată, faptul nici nu mai avu importanţă.

Macaraua o ridică uşor înapoi în vârf. Instructorul se aplecă peste margine şi-i desfăcu echipamentul de protecţie.

— A fost extraordinar, murmură ea.

— Ţi-am zis că-i nemaipomenit, auzi o voce în spatele ei.

Spencer privi cu ochii întredeschişi din colo de instructor. Colin stătea pe platformă, gata echipat să sară. Ei doi erau singurii clienţi de pe platformă.

— Până la urmă, Melissa n-a vrut să sară?

Colin îşi puse mâinile în şolduri.

— De fapt, a plecat. Scoase un hohot stânjenit. Nu cred că a mai avut chef să rămână după cele ce i le-am zis.

Lui Spencer i se opri inima.

— Ce i-ai zis?

Colin o fixă cu ochii lui albaştri.

— Că m-am răzgândit. Că am ales-o pe sora care nu trebuia.

Fiorul care o străbătuse pe Spencer când sărise o făcu să se cutremure încă o dată. Încercă să-şi păstreze o expresie neutră, dar buzele i se desfăcură singure într-un zâmbet.

Colin se apropie şi-o prinse de mână. Spencer îi simţi mirosul de nisip şi de soare, mai-mai să leşine de emoţie. Pe nepusă masă, în faţa instructorilor morocănoşi, la sute de metri în aer, el se aplecă în faţă şi-şi lipi buzele de ale ei. Ea clipi şi închise ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi simţi pe instructori foindu-se agitaţi în spatele ei, dar nu-i păsa.

Sărutul se termină prea curând şi Colin se retrase.

— Vrei să sari împreună cu mine?

— Se poate?

Spencer se uită la instructor, care le răspunse înclinând plictisit din cap. Ea îşi trecu palmele peste echipament şi ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu?

Instructorul îl fixă pe Colin de coardă, o prinse şi pe Spencer de aceeaşi coardă, iar cei doi păşiră pe platformă împreună. În timp ce se derula numărătoarea inversă, Colin se întoarse spre Spencer şi-o mângâie pe obraz.

— Nu ştiu de ce mi-a trebuit atât de mult, Spencer. Poţi să mă ierţi?

În Spencer se aprinseră scântei. În loc să spună ceva, îl prinse de mână şi-l strânse cu putere.

Apoi se lansară împreună în abis.

14
MASĂ PENTRU DOI

— Pe-aici, vă rog!

O chelneriţă latinoamericană, care nu avea mai mult de un metru şi jumătate înălţime, îi conduse pe Spencer şi Colin pe lângă un pâlc de palmieri, într-o grădină mediteraneană privată, în spate la Mia Vista, unul dintre cele mai râvnite restaurante din Longboat Key. Flori vişinii, albastre şi galbene, extraordinar de frumoase, se încolăceau pe spaliere albe şi o pergolă de lemn. Într-un colţ, într-un şemineu în formă de stup de albine ardea focul, oferind exact atâta căldură câtă trebuia ca să uiţi de răcoare, iar o orchestră de jazz cânta discret în alt colţ. Colin şi Spencer se opriră în faţa unei mese retrase, cu faţă de masă albă, o lumânare albă aprinsă, câte un pahar de şampanie în dreptul fiecărui scaun şi, bineînţeles, o sticlă rece de AminoSpa pentru Colin. Nici în fanteziile ei cele mai curajoase Spencer nu-şi imaginase un loc mai frumos.

Se aşeză pe scaun, netezindu-şi rochia nou-nouţă, cumpărată chiar în acea după-amiază. Colin se aşeză vizavi de ea, arătând ultrabronzat în tricoul lui Lacoste alb.

— E perfect aici, rosti Spencer.

— N-am fi putut alege un loc mai frumos, spuse şi Colin, în acelaşi timp.

Izbucniră amândoi în râs.

Chelneriţa se întoarse cu băuturile şi meniurile. Colin sorbi din apa cu gheaţă, apoi începu iar să râdă.

— Mai ţii minte cât te-a enervat locul ăsta la prima noastră întâlnire?

Se întinse peste masă şi o luă de mână. Spencer simţi cum se înroşeşte în obraji. Deci socotea jocul de tenis o întâlnire! Toată aventura asta era incredibilă. Se părea că, măcar de data asta, câştigase.

Melissa nu fusese acasă când Spencer revenise de la bungee-jumping, şi nici în oraş nu o văzuse. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă dădea nas în nas cu ea. Ar fi trebuit să triumfe pentru că i-l furase pe Colin, dar o parte din ea se simţea… mizerabil. Cam tot aşa se simţise şi când îl sărutase pe Ian pe aleea lor – cât de obsedată fusese să pună mâna pe cel mai sexy elev din Rosewood Day! Dar tot nu-şi putuse reprima senzaţia de vină, deşi Melissa se purta întotdeauna cu ea ca o nemernică desăvârşită.

Asta însă nu-i schimba sentimentele faţă de Colin, care o privea cu ochi galeşi, oferindu-i cel mai fin zâmbet posibil.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

El ridică uşor din umeri, mângâindu-i palma.

— Că eşti superbă.

Spencer simţi un fior pe şira spinării.

— Nici tu nu arăţi prea rău, spuse ea, coborând pleoapele.

Chelneriţa reapăru şi le luă comanda După plecarea ei, Colin oftă.

— E foarte nasol că trebuie să pleci acasă în curând.

— Ştiu. Spencer se bosumflă. Dar aş putea veni în vizită. Cât stai aici?

I se învârteau rotiţele în minte, închipuind secvenţe cu scufundări, navigat cu barca şl limonade băute pe plajă după antrenamentul de tenis.

— Până în februarie. Dar problema e că o să mă antrenez foarte intens, spuse Colin, foindu-se pe scaun. Vreau să particip la turneele importante anul ăsta, mai ţii minte?

— Da, sigur. Spencer se îndreptă puţin de spate. Nu te-aş reţine niciodată de la antrenamente. Aş juca şi eu cu tine, dacă ai vrea, dar probabil că ai nevoie de concurenţă mai serioasă.

— Nu, ar fi extraordinar. Colin sparse cu paiul o bucată de gheaţă de pe fundul paharului. Cine ştie? Dacă lucrurile merg bine, ai putea veni la unele meciuri de-ale mele. Se lăsă pe spătar şi-şi încrucişă mâinile la piept. Am putea merge în Australia împreună. La Roland Garros, în Franţa. Sau ne-am duce cu celebrităţile în New York, la US Open.

— Aş putea sta în loja specială pentru vizitatori şi-aş face cu mâna camerelor de la ESPN, se entuziasmă Spencer.

— Vei arăta uimitor în tribună, şopti Colin.

— *Tu* vei arăta uimitor pe teren.

Se aplecară în faţă şi se sărutară uşor. Spencer simţi şocuri electrice prin corp. Se rezemă de spătar.

— Şi dacă, Doamne fereşte, nu intri în niciun turneu anul ăsta, te întorci în Connecticut, nu? Aş putea să vin cu maşina la tine. Rosewood nu e chiar aşa departe.

Maxilarul lui Colin tresări.

— Mai vedem noi.

— De ce?

El ridică din umăr.

— La mine în apartament e cam…

Lăsă propoziţia neterminată.

— Cum? Dezordine? Murdărie?

Poate locuia cu un unchi înfricoşător sau mult prea multe pisici.

— Nu contează. Hai să nu ne facem griji din cauza asta acum. Colin îi prinse bărbia în palme. Mai bine să vorbim despre tine. Când ţi-ai dat seama că-ţi place de mine?

— Probabil când am constatat că suntem amândoi maniaci cu ordinea, glumi Spencer.

Colin scutură în glumă din arătător.

— Să nu te-apropii de debaraua mea. Am aranjat-o exact cum am vrut eu.

Spencer se prefăcu supărată.

— Dar debaralele sunt locurile în care îmi place mie cel mai mult să fac ordine!

Când sosi mâncarea, Colin începu să-i povestească despre un meci de tenis care se lungise până la şapte puncte de break. Povestea ţinu până când Spencer înfipse furculiţa în ultima bucată de crab. Râse şi oftă când trebui, apoi încercă să-i povestească şi ea un meci de hochei pe iarbă care se încheiase în prelungiri, imediat ce una din echipe câştigase primul punct, dar Colin era atât de entuziasmat, că vorbea întruna peste ea. „Probabil e emoţionat", îşi zise Spencer, zâmbindu-i. Era aşa de *drăguţ*!

Chelneriţa apăru din nou.

— Doriţi şi desert, porumbeilor?

Spencer deschise gura să ceară cafea şi meniul, dar Colin se grăbi să răspundă:

— Mă tem că nu, rosti el repede, verificându-şi telefonul. Ridică din umeri, uitându-se la Spencer. Ştii cum e. Trebuie să mă odihnesc bine noaptea.

Spencer se strădui să zâmbească.

— Bineînţeles. Poate doar un…

— Nota, vă rugăm, o întrerupse Colin.

Chelneriţa îi aruncă o privire lui Spencer, rosti mut „Îmi pare rău", apoi plecă, luând cu ea şi meniul cu deserturi. Colin îşi împături şerveţelul, îl aruncă pe masă şi-i oferi lui Spencer un zâmbet cuceritor.

— Mă duc până la toaletă.

— Bine, spuse ea, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Îşi verifică telefonul – avea un mesaj de la Emily, care o întreba când se întoarce la Rosewood –, apoi îşi studie manichiura, încă impecabilă. Îşi puse piciorul stâng peste cel drept, apoi cel drept peste cel stâng şi bătu darabana pe faţa de masă.

Chelneriţa aduse nota. Spencer o lăsă acolo unde o aşezase ea, îndoită pe mijlocul mesei, uşor îndreptată spre scaunul încă gol al lui Colin.

Colin nu se grăbea deloc să se întoarcă. Probabil că stă la coadă, îşi zise Spencer. Îşi verifică iar telefonul şi citi câteva postări pe un blog cu bârfe din lumea modei. Îşi reînnoi luciul de pe buze. Chelneriţa reveni şi vru să ia nota. Spencer îi apăsă palma pe plicul de piele.

— Ăăă… n-am plătit încă, îi spuse, roşie toată în obraji.

Trecură cincisprezece minute. Perechea de lângă masa lor ieşi din restaurant mână în mână şi veni alta în locul ei. Nici urmă de Colin. Spencer se întrebă dacă nu cumva înţelesese ea greşit ce are de făcut. Oare el credea că se întâlnesc în faţa toaletelor? Zicându-şi că aşa trebuie să fie, chemă chelneriţa şi strecură în notă cartea ei de credit, încercând să pară cât mai sigură pe sine. Chelneriţa o privi compătimitoare, dar Spencer trecu peste momentul penibil zâmbind.

În hol nu era nimeni. Spencer ezită în faţa uşii de la toaleta bărbaţilor, simţind un nod în stomac. Când ieşi un bărbat mai în vârstă şi grizonant, îl întrebă dacă mai era cineva înăuntru.

— E o urgenţă, îi explică ea cu voce subţire şi încordată.

Bărbatul o privi ciudat.

— N-am văzut pe nimeni înăuntru, îi spuse, în cele din urmă.

Spencer merse glonţ spre uşa din faţă, simţind neliniştea la fel de intens ca bătăile inimii.

Afară, dădu un ocol rapid restaurantului. Când ajunse în parcare, se opri în loc. Un bărbat cu umeri laţi, brunet şi cu fundul ferm, leit Colin, se îmbrăţişa strâns cu o femeie pe la treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie de pânză splendidă. Avea părul blond şi lucios strâns la spate, în coadă, iar cu mâna împingea un cărucior scump.

— Salută-l frumos pe tati, Brady! exclamă femeia.

Vocea ei răsună în toată parcarea. Spencer rămase cu răsuflarea tăiată. *Tati?*

Perechea se întoarse cu faţa la ea. Expresia lui Colin se schimbă într-una de surpriză şi şoc, dar el îşi reveni rapid, zâmbind larg din nou şi arătându-şi dantura albă ca porţelanul.

— Spencer! îi făcu semn cu mâna. Vino puţin aici!

Spencer reuşi cumva să-şi mişte picioarele spre Colin. Se holbă la el, la blondă, la copilul din cărucior. Auzise bine? Chiar era… *tată?*

Când mai avea doar câţiva paşi până în dreptul lor, Colin zâmbi, aruncând priviri încă agitate.

— Yvette, ea e Spencer. Fata căreia ţi-am spus că îi dau lecţii de tenis.

— Sunt Yvette DeSoto, se prezentă blonda, cu un glas dulce ca mierea.

Întinse mâna stângă. Pe ea atârna o verighetă enormă cu diamante şi safire.

— Sper că soţul meu nu scoate untul din tine.

Cuvintele îi răsunară lui Spencer în cap. Îi strânse iute mâna lui Yvette, simţind că-i vine şampania înapoi pe gât. *Soţul meu.* Colin avea o soţie. Dar, dacă Yvette era soţia lui, atunci ce era cu Ramona? Sau cu Melissa? Sau cu *ea?* Spencer se uită la copilul care dădea din picioruşe şi gângurea. Colin nu avea doar nevastă. Avea şi *copil.*

Întoarse privirea spre el o fracţiune de secundă. Crezuse că tocmai terminase colegiul, dar, în lumina aspră a lămpii din parcare, arăta oarecum

diferit. Mai bătrân. Avea riduri mai adânci şi firişoare de păr albe în smocul din stânga bărbiei. Parcă ar fi fost cu totul alt bărbat.

După o clipă care păru foarte lungă, lui Spencer îi reveni vocea.

— Mă bucur mult că te-am cunoscut, dar eu trebuie să…

Nu-şi termină propoziţia. Se întoarse şi plecă repede, fugind pe lângă maşinile Range Rover şi BMW. Când, în sfârşit, găsi drumul spre trotuarul pustiu din spatele clubului, gâfâind copleşită, un chicot foarte slab se făcu auzit printre copaci. Era prea obosită ca să se uite în jur, să vadă cine era. Merita să fie luată în râs. Nu-l câştigase pe Colin, nici vorbă de-aşa ceva. Nu câştigase nimic. Ca de obicei, Spencer Hastings nu se alegea cu nimic.

15
TERMINĂ CU PLÂNSUL!

În ajunul Anului Nou, dimineaţă, Spencer zăcea în hamac pe terasa din spate, întorcând paginile romanului *Moby Dick* fără să înţeleagă o propoziţie din el. Când ajunse la cuvântul „infam”, scoase capacul unui pix albastru Bic şi-l încercui. Apoi încercui „maliţios”, „duplicitar” şi „înşelător”. Făcea asta de douăzeci de pagini, încercuind fiecare cuvânt care-i amintea de Colin. O ajuta să se simtă puţin mai bine.

Spencer suferea de mahmureală sufletească. Îi bubuia capul şi avea ochii aşa de roşii, încât stătuse cu ochelarii de soare în bucătărie, ignorând privirile suspicioase ale tatălui ei. Azi-noapte plânsese până când adormise şi continuase cu plânsul la duşul de dimineaţă şi la dejun, când îşi arsese felia de pâine de grâu în prăjitor.

Închise cartea pe piept şi-şi verifică telefonul pe care îl pusese pe masa de lângă hamac. *Niciun mesaj nou.* Normal că nu avea niciun mesaj nou. Normal că nu-i trimisese Colin niciun mesaj. El

era un simplu jucător. Nimic altceva. Şi un infidel. Nu-i păsa de Spencer; nu-i păsase de ea niciodată.

Totuşi, minciunile dureau. Spunea vreo dată *cineva* adevărul? Ali o minţise, omiţând. Convenabil, să-i spună că iese cu Ian în secret când o certase pe Spencer că nu-i zisese Melissei despre greşelile ei. Până şi prietenele ei vechi o minţiseră – cum le minţise şi ea pe ele – ascunzând de ea, pe parcursul prieteniei lor, secrete ştiute numai de Ali. Apoi, bineînţeles, Melissa.

— Hm-hm-hm.

Spencer ridică ochii. Melissa stătea cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu ziarul sub braţ Spencer tresări, gata de o nouă înfruntare, dar expresia surorii ei era surprinzător de neutră.

— Salutare, rosti Melissa cu glas obosit.

— Salut, răspunse Spencer timid.

Melissa se aşeză pe şezlongul de tec de lângă hamac şi-şi puse ceaşca pe masă, lângă telefonul lui Spencer. Studie faţa surorii ei.

— Ai aflat că e însurat, nu-i aşa?

Spencer se înfioră.

— *Ştiai?*

Melissa scutură din capul blond.

— M-am dus pe terenurile de tenis de dimineaţă şi am văzut-o la liniile laterale. Spunea tuturor admiratoarelor cine e. Şi, de câte ori făcea el o pauză, ea îl chema să-i aranjeze cămaşa şi să-i maseze muşchii gâtului.

— Am aflat aseară – după ce m-a abandonat în restaurant, recunoscu Spencer.

— N-a minţit numai în legătură cu asta. Melissa se aplecă în faţă. Ştii ce-am mai aflat? Că nu e al nouăzeci şi doilea tenisman din lume – e pe locul opt sute şi ceva. Evident că nu e destul de bun ca să participe la un turneu important. Se întinse după cafea, sorbi din ea şi clătină din cap scârbită. Mi-a spus: „Te iau cu mine în Australia şi Franţa. Vei fi cea mai frumoasă fată de la US Open.” Şi eu l-am crezut.

— Asta mi-a spus şi mie! exclamă Spencer.

Melissa plescăi din limbă.

— Probabil că a spus-o la milioane de fete. Împrejurările i se potrivesc perfectă: soţia bogată ascunsă în Connecticut, fete pe alese în Longboat Key. E dezgustător. Dar mai e ceva, şi mai rău. Melissa îşi acoperi gura cu mâna. Arătând cam verde la faţă. E înregistrat la categoria Masters la turneu.

Spencer miji ochii.

— Asta ce înseamnă?

— Categoria Masters e pentru jucători peste o anumită vârstă. Spencer, are *treizeci şi trei de ani!*

— *Poftim?* Spencer sări din hamac, scăpând cartea pe jos. Se cutremură violent. Eşti sigură?

— Foarte sigură, spuse Melissa, înclinând tristă din cap.

Spencer îşi trecu mâinile peste obraji.

— Nu-mi vine să cred că l-am sărutat! E aşa de *bătrân!*

Melissa bătu cu pumnul în braţul scaunului şezlongului.

— Ne-a prostit pe amândouă. Şi acum noi trebuie să-l facem să plătească.

Noi? Spencer îi aruncă surorii sale o privire, gata să protesteze că nu avea să-i mai cadă în capcană din nou.

— Nu te obosi, i-o reteză Melissa înainte de a apuca să deschidă gura. Ceea ce s-a întâmplat între noi a trecut şi s-a uitat, bine? Acum avem două lucruri de făcut: unu, să nu spunem *absolut* nimănui ce s-a întâmplat. Din câte ştiu eu, tu n-ai ieşit cu un tip de treizeci şi trei de ani, care are un copil. Şi nici eu.

— De acord, încuviinţă Spencer. Mulţumesc cerului că n-a văzut nimeni din Rosewood ce s-a întâmplat!

—Al doilea…, şi Melissa ridică un deget. Până mâine, înainte de a pleca, trebuie să ne răzbunăm.

Spencer se propti de balustrada terasei.

— Cum?

— Trebuie să gândim un plan bun. Melissa înălţă capul spre cer. Poate ceva care să-l împiedice să câştige astăzi turneul de tenis. Şi o răsplată pe măsură, pentru toate fetele din Longboat Key pe care le-a dus de nas.

Spencer lovi cu piciorul în balustrada de lemn, gândindu-se la toate admiratoarele care se adunaseră la marginea terenului, ca să-l vadă pe Colin jucând. Câte ieşiseră cu el? Câte vor mai ieşi de-acum înainte, după ce Yvette se va întoarce acasă?

Se întrebă cum de reuşea să nu le încurce pe toate, închipuindu-şi baia lui plină de periuţe de dinţi diferite, câte una pentru fiecare iubită, ca Buni. Probabil Colin fusese atât de impresionat de Buni şi numărul mare de bărbaţi care veneau şi plecau de la ea pentru că era la fel de uşuratic ca ea. Oare avea şi el reţetă pentru Viagra?

Spencer tresări brusc.

— Dumnezeule, Melissa, ştiu cum ne putem răzbuna.

Un zâmbet de nerăbdare apăru pe faţa Melissei.

— Cum?

Spencer întinse mâna ca s-o ridice pe sora ei de pe şezlong.

— Hai cu mine! O să-ţi arăt.

16
CEA MAI STRAŞNICĂ RĂZBUNARE

Ziua de Anul Nou era luminoasă şi rece. Vremea, perfectă pentru un turneu de tenis; şi, judecând după dimensiunea şi hainele îmbrăcate de mulţimea de la clubul de tenis din Longboat Key, toată lumea avea aceeaşi părere. Spencer, tot cu ochelarii de soare la ochi, sorbea apă minerală dietetică şi se prefăcea că urmăreşte jucătorii

echipei de juniori, în timp ce aştepta semnalul Melissei. Sora ei cerceta terenurile, asigurându-se că erau de faţă Colin, antrenorul lui, Yvette si chiar bebeluşul Brady.

— Îi dăm drumul, şopti Melissa în urechea lui Spencer când trecu repede pe lângă ea.

Spencer se răsuci în loc şi o urmă, aplecându-şi capul, recunoscătoare că pălăria de paie împrumutată din dulapul lui Buni îi ferea chipul de cele zece admiratoare ale lui Colin care se plasaseră chiar lângă standul cu gustări.

Drumul spre vestiare fu scurt şi liniştit, cu excepţia strigătelor din publicul aflat la distanţă, ori de câte ori se marca un punct. Un grup de fete în costume albe de tenis trecură pe coridor. Melissa izbucni în râs.

— Ssst! Spencer o apucă de braţ. Vrei să ne prindă cineva?

—E teribil de caraghios, şopti Melissa, ştergându-se la ochi.

Uşa de la vestiare se deschise scârţâind şi un tip înalt, care nu avea mai mult de optsprezece ani, apăru pe coridor. Melissa se uită după uşă.

— Eşti sigură că aici îşi ţine Colin lucrurile?

Spencer dădu afirmativ din cap. De dimineaţă, când ajunseseră acolo, verificaseră toate terenurile folosite la turneu. Pe terenul principal se desfăşura un meci între două jucătoare, însă Colin se antrena pe unul lateral.

— Nu are geanta cu el. Şi nici la Yvette nu este. Nu ştiu unde-ar putea fi.

— Bine, atunci. Melissa o împinse pe Spencer spre uşă. Acum ori niciodată!

Inspirând adânc, fetele traseră uşa de la vestiarul băieţilor şi intrară iute. Din fericire, încăperea era goală. Spencer cercetă atent intervalele, căutând disperată geanta Adidas verde-lămâie a lui Colin. Crezu că o vede şi se lăsă pe vine, gata să se repeadă la ea, când un scârţâit puternic răsună din dulapurile de metal. Îngheţă. Auzi paşi

îndepărtându-se, apoi uşa deschizându-se şi închizându-se. Răsuflă uşurată, aşteptând câteva secunde, pe urmă sări la geanta brodată, evident, cu iniţialele lui. Îi tremurau mâinile când trase fermoarul şi scormoni printre tricouri, şosete, rachete de rezervă, tuburi cu mingi şi un borcan cu cremă pentru întreţinerea muşchilor. Până la urmă, găsi chiar pe fundul genţii ceea ce căuta: o sticlă de apă cu lămâie AminoSpa. *Ura!*

— Am găsit-o, îi spuse Melissei.

Sora ei scoase borcănelul de Viagra pe care îl furaseră din sertarul lui Buni şi scutură o pastilă în palmă.

— Ar trebui să turnăm mai multe, şopti Spencer. Mai degrabă două. Sau trei.

Melissa încuviinţă şi mai scoase două pastile. Le zdrobiră cu fundul sticlei de AminoSpa până se făcură un praf fin pe care îl vărsară în lichidul cu lămâie.

— Când joacă iar Colin? întrebă Melissa în şoaptă.

— Peste o oră, cred, veni răspunsul, tot şoptit.

— Perfect.

După ce-şi încheiară misiunea, îşi găsiră locuri în tribuna din dreptul terenului pe care urma să joace Colin şi aşteptară să înceapă spectacolul.

Meciul feminin se termină repede. Fanii părăsiră tribunele în şir indian, înlocuiţi de altă tură de simpatizanţi. Admiratoarele lui Colin umplură primul rând. Yvette apăru şi ea, ţinând copilul în braţe. Părea foarte iritată. Arbitrii de linie şi cel de scaun îşi ocupară locurile şi, în sfârşit, se deschiseră uşile de la vestiarul bărbaţilor şi doi jucători apărură pe teren.

Melissa o luă de mână pe Spencer când Colin se îndreptă ţanţoş spre scaunul lui, cu geanta verde pe un braţ şi sticla de AminoSpa în mână. AminoSpa *cu gust de lămâie,* mai precis. Spencer trebui să-şi astupe gura cu mâna ca să nu izbucnească în râs.

Colin aruncă geanta pe jos şi scrută tribunele, fluturând îndatoritor din mână spre soţia lui si aruncându-le admiratoarelor un zâmbet electrizant. Apoi se întoarse cu spatele şi trase o duşcă zdravănă din AminoSpa, dându-şi capul pe spate şi lăsând lichidul să-i curgă pe gât. Spencer îşi înfipse unghiile în palma Melissei.

Colin şi adversarul lui jucară câteva mingi de încălzire ca să se pregătească de joc. Colin câştigă primele game-uri fără efort, servind precis, având un rever impecabil, la care era imposibil să ripostezi, şi trimiţând mingea în lungul terenului cu lovituri abile, desăvârşite. Admiratoarele erau în delir. Spencer se întrebă dacă Yvette ştia că soţul ei era un desfrânat, dar, chiar dacă ştia, Yvette ridică braţele lui Brady şi aplaudă cu ele, zâmbindu-i soţului cu mândrie.

Spencer se uită îngrijorată la Melissa.

— De ce nu se întâmplă nimic?

— Mai aşteaptă puţin, murmură sora ei.

Încă patru game-uri trecură fără să se petreacă nimic deosebit. Colin câştigă lejer primul set, iar fanii lui îl aclamară. Spencer începu să-şi piardă speranţa. Poate că Viagra nu avea efect dizolvată. Sau poate Colin băuse din altă sticlă de AminoSpa.

Dar, pe neaşteptate, în timpul primului game din al doilea set, se întâmplă ceva. Colin se tot uita între picioare cu o privire îngrijorată. Începu să se mişte ţeapăn, stânjenit. Rată câteva lovituri uşoare, răsucindu-se în aşa fel încât să stea cu spatele la public. Când îi veni rândul să servească şi aruncă mingea în aer, pantalonii lui scurţi i se traseră în aşa fel, încât se vedea clar că, ei bine, Viagra pisată avea efect.

Melissa îi trase un cot lui Spencer. Un murmur străbătu publicul din tribună. Câteva fete schimbară zâmbete bănuitoare. Colin încercă un nou serviciu, iar de data asta pantalonii nu mai ascunseră nimic. Câţiva oameni izbucniră în râs. Arbitrilor de linie le căzu faţa. Arbitrul de scaun se

foi stânjenit. Când Colin făcu o dublă greşeală şi-şi acoperi zona inghinală cu un prosop, arbitrul întrebă prin megafon:

— Aveţi nevoie de o pauză, domnule DeSoto?

— Îhî, gemu Colin, întorcându-se pe scaun cu genunchii îndoiţi.

Râsetele se intensificară. Yvette îşi acoperi ochii. Colin se holbă între picioare îngrozit, roşu ca racul în obraji.

— Hai să mergem! Melissa îşi puse geanta pe umăr şi se ridică. Nu trebuie să vedem şi restul, nu-i aşa?

— Cred că nu, încuviinţă Spencer.

Părăsiră tribuna una în spatele celeilalte, şerpuind printre fetele care se zguduiau de râs şi fanii îngroziţi. Chiar în clipa aceea, Colin ridică ochii şi le zări pe amândouă.

Surorile izbucniră în râs. Spencer îi trimise un salut, fluturând trei degete. La fel făcu şi Melissa. Poate Colin nu avea să afle niciodată că ele îi botezaseră băutura, dar *ele* ştiau – şi asta era tot ce conta.

17
SURORILE CARE SE JOACĂ ÎMPREUNĂ…

Spencer şi Melissa hohotiră isteric tot drumul de patru cvartale până acasă la Buni. Melissa imită mersul ţeapăn al lui Colin. Spencer se uită între picioarele ei, prefăcându-se îngrozită.

— A fost cea mai trăsnet răzbunare din lume. Melissa îi trase un cot lui Spencer. Ar fi trebuit să ştiu c-o să-ţi vină o idee diabolică.

Spencer tresări.

— N-a fost *chiar* diabolică.

— N-am vrut să sune chiar aşa rău. Pe urmă, se strâmbă. Sau poate că am vrut. Nu ştiu.

Tăcură amândouă. Spencer simţi un miros puternic de flori şi i se făcu greaţă.

— Îmi pare foarte rău pentru tot, rosti ea calmă, când cotiră pe alee.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău.

Spencer se opri în dreptul unei hortensii înflorite.

— Întotdeauna *facem… aşa*. Ne luăm la întrecere ca proastele. Încercăm să ne depăşim una pe alta. Nu-i normal.

Melissa ridică din umeri.

— Nu *eu* am început.

Spencer o privi lung.

— Ba da. Mie mi-a plăcut prima de Colin. Tu ai fost cea care a vrut să mă ajute, şi pe urmă…

— *Tu* ai fost cea care l-a turnat pe Ian, îi aminti Melissa.

Spencer ridică braţele.

— N-am făcut-o ca să te rănesc! Jur!

— Dar m-ai *rănit.* Melissa îşi strânse buzele. Se uită spre casa lui Buni. Şi îmi pare rău, Spence, dar m-ai rănit de multe ori anul ăsta. M-ai împins pe scările alea afurisite, ai uitat?

— De câte ori ţi-am cerut iertare pentru asta?

Melissa oftă şi-şi vârî mâinile în buzunare. O pală de vânt îi umflă bluza lui Spencer, uscându-i transpiraţia de pe ceafă. Îşi apăsă ochii cu degetele şi oftă. Cu câteva minute în urmă râdeau şi glumeau. Totul fusese perfect. Acum se dusese iar totul naibii.

— Aş vrea să am o baghetă magică şi să schimb lucrurile aşa cum au fost mai demult, se smiorcăi Spencer.

Melissa o privi.

— Cum au fost când *anume?*

— Când eram mici. Când eram prietene. Când ne jucam de-a detectivii şi-i spionam pe mama şi tata.

Melissa făcu o grimasă.

— Spence, câţi ani aveai atunci? Cinci? Şase? Viaţa e ceva mai complicată acum. Lucrurile s-au schimbat.

Lui Spencer i se umplură ochii de lacrimi. Tot ce-i spunea Melissa era perfect adevărat. Nu avea cum să fie ca altădată. Prea multe se întâmplaseră. Dar însemna asta că trebuie să se sape una pe alta la fiecare cotitură? Spunea oare Melissa că renghiul pe care i-l jucaseră lui Colin era o întâmplare, nu un semn că între ele putea exista o legătură mai strânsă?

Expresia Melissei se îmblânzi, de parcă i-ar fi citit surorii ei gândurile.

— Uite ce e, Spence. Nici eu nu vreau să mă cert cu tine. Şi, cine ştie, poate că într-o zi o să ne dăm seama ce trebuie să facem ca să ne înţelegem mai bine. Dar eu nu cred că vom găsi o soluţie foarte uşor, şi nici peste noapte. Îmi pare rău.

O bătu prietenește pe Spencer pe spate, ridică din umeri şi plecă spre casă. Pe Spencer o năpădiră tot felul de sentimente. Regret. Tristeţe. Dezamăgire. Dar şi speranţă. Cu timpul, poate că legătura ei cu Melissa se va îmbunătăţi *într-adevăr.* Nu trebuiau decât să înveţe cum să lucreze împreună. Când reuşeau, făceau o echipă pe cinste.

La urma urmei, puteau îngenunchea mari jucători de tenis – în sensul propriu al cuvântului.

Auzi un chicotit slab şi scrută tufele cu ochii mijiţi. Auzise râsul acela de-atâtea ori, încât începea să-i devină familiar. Cu toate astea, i se făcu pielea de găină şi avu o presimţire atât de sumbră, că i se strânse stomacul. Dacă o urmărea *totuşi* cineva? Dacă vechiul coşmar *nu* se terminase?

Imposibil! Dându-şi părul pe spate, se întoarse şi porni şi ea spre casă, lăsând-o pentru totdeauna în urma ei pe A. Şi groaza din ultimul semestru.

UN SINCER LA MULŢI ANI!

Acum, că am terminat cu pânda şi curiozitatea mea, bucuria mea de sărbători e întreagă. Măi, măi, dar tare ocupate au mai fost micile noastre mincinoase! Hanna a fost exclusă din tabăra de instrucţie. Emily a mituit un poliţist. Aria s-a *măritat* – cu un ecoterorist, nici mai mult, nici mai puţin. Iar Spencer-ei bine, hai să zicem că ştie exact cum se face ca să-i pompezi unui tip *sângele în*… ăăă…

Sărmana Spence! Ceea ce-şi doreşte ea cel mai mult pe lume e o familie care să n-o urască. O soră care s-o ajute să-şi găsească un iubit şi să n-o mai înjunghie pe la spate. Părinţi care să-i asculte problemele şi să-i fie întotdeauna alături. Dar Spencer nu ştie că au cu toţii un motiv să o trateze ca pe-o străină. Familia ei fără cusur nu e nici pe departe aşa cum pare. Familia Hastings are nişte secrete *terrrrribile.*

Şi cine altcineva să i le dezvăluie lui Spencer, dacă nu *moi?*

Dar, oricât de incitante au fost aceste scurte călătorii de sărbători, pentru mine distracţia de-abia începe. Planurile mele măreţe vor face ca indiscreta Mona să pară mai amatoare decât Aria, cu tot cu sutienele pe care şi le tricotează singură.

Mulţumită mie, Hanna e pe cale să ajungă atât de jos în lanţul trofic, încât nu va fi niciodată în stare să se mai ridice la suprafaţă. Viaţa amoroasă a Ariei va fi şi mai răvăşită. Emily îi va frânge inima mamei sale în milioane de bucăţele. Spencer îşi va distruge familia, o dată pentru totdeauna. Şi, cât de curând, Ali nu va mai fi singura fată din Rosewood care a murit în condiţii tragice şi mult prea tânără. Vi se pare o cruzime? Ce să vă spun? Nemernicele astea mi-au distrus viaţa. Iar eu cred în zicala „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Sau, în cazul meu, „viaţa lor pentru viaţa mea”.

Aşadar, cine sunt eu? Veţi afla foarte curând. Însă până atunci, sunt umbra de la fereastră, şoapta purtată de vânt, senzaţia iritantă că stă cineva la pândă, că aşteaptă. Spencer şi prietenele ei pot hotărî să fie cuminţi în anul care urmează, dar eu voi fi alături de ele, să le ajut să rămână la fel de pline de păcate ca până acum.

Puneţi-vă centura de siguranţă, domnişoarelor! Dacă am şi eu un cuvânt de spus în toată treaba asta, atunci acesta va fi ultimul Ajun de An Nou din viaţa voastră.

A

---

[1] *Sesame Street,* serial de televiziune realizat cu păpuşile Muppets, adresat copiilor (*n.tr.*).

[2] Joc de cuvinte intraductibil: *to get laid* – expresie colocvială pentru „a face dragoste", şi *lei* - termenul hawaiian pentru ghirlandă (*n.tr.*).

[3] Cremă hawaiiană din bulbi de *taro* (plantă din genul *Colocasia)* (*n.tr.*).

Cuprins

[1]
[2]
[3]

Table of Contents

[1] 86
[2] 86
[3] 86